

THOREGON

22

Perry Rhodan 1821

Autor Peter Terrid
INVAZE JEŽATEK

Přeložil Jiří Podbrdský
Do digitální podoby převedl Codiac

1. *Systém Kataora*

Nejhorší byl randál. Na ustavičné vibrace půdy se dalo zvyknout, i když obtížně. Zvířený prach účinně pohlcovala a filtrovala klimatizace. Nicméně nebylo možné odstranit děsivý rachot způsobený stroji zakusujícími se do skály. Jistě, technické možnosti to umožňovaly, ale důlní podnik zjevně šetřil na nákladech.

Zařízení vysílající kontrazvuk nebyla právě levná. Při odhlučení pracovala na principu fázově posunuté amplitudy.

Tady se však používaly jiné prostředky - chrániče uší se zabudovanými sluchátky a mikrofony aby bylo možné se dorozumívat.

Daniela M'Punová spustila sirénu, kterou slyšeli všichni, kdo pracovali ve štole. Oznamovala, že za okamžik dojde k dalšímu výbuchu.

Vysoká žena počkala dokud neodeznělo pronikavé vytí sirény. „Všichni připraveni?“ zeptala se.

Postupně jí přicházela potvrzující hlášení. V duchu je počítala a ujistila se, že se jí ozvali i ti, kteří se pohybovali v postranních chodbách.

Hornictví patřilo i v roce 1289 NGL k riskantním povoláním. Stále hrozila všechna nebezpečí, která existovala v minulosti. Alespoň to platilo o světech, jako byla Kataora, na nich byl technický standard, mírně řečeno, odpovídající.

Na významných důlních planetách se vynakládalo nemálo prostředků, a to nejen co se týkalo vybavení robotů a všemožných bezpečnostních systémů. Kataora však nebyla dostatečně důležitá. Objem výroby nebyl příliš vysoký a zařízení bylo staré už hezkých několik desetiletí. Těžba uhlí a rudy se vyplácela pouze proto, že důl neinvestoval do modernizace.

Přesto nedošlo na Kataoře již dvaadvacet let k žádnému smrtelnému úrazu, jen dva pracovníci utrpěli těžký úraz.

Daniela M'Punová dorazila za tři minuty ke kluzáku a nastoupila. Vozidlo ji dopravilo do hlavní štol, odkud měla být dálkovým radiovým signálem iniciována exploze. Ve štol se mezitím shromáždili muži a ženy, kteří se pohybovali pod kataorským povrchem. Veškeré práce byly přerušeny a ztichly rovněž těžké důlní mechanismy, obsluhované roboty.

Daniela se rozhlédla. Byli tu všichni z této směny, Krátce pokývla hlavou a zmáčkla tlačítko.

Naprosté ticho trvalo pouhý okamžik, a pak se chodbou rozlehl rachot detonace; dovnitř se vevalil mrak hustého uhelného prachu, klimatizace jej však velmi rychle odsála. Tak rychle, že nikdo nebyl ani zaprášený.

Daniela M'Punová pohlédla na kombi-přístroj. Přefiltrovaný vzduch byl svěží, Čistý a příjemně vlhký. Tady, čtyři kilometry pod povrchem Kataory, by bylo normálně nesnesitelné vedro. Aby mohl v této hloubce vůbec někdo

pracovat, musela se používat vysoce účinná klimatizace.

„Plyn nezaznamenan,“ oznámila Daniela. „Můžeme pokračovat.“

Na Kataoře byl všední den...

Tato planeta byla před stamiliony let porostlá hustými pralesy. Jejich zbytky pokryly během doby sedimenty a dřevo se pod tlakem a horkem proměnilo v uhlí - přesně tak, jako kdysi na Zemi a na mnohých dalších planetách.

Na Zemi se již dávno netopilo uhlím. Jednak se tato surovina přeměňovala na vysoce hodnotnou energii jinou cestou a zadruhé byly případně dosažitelné sloje uloženy tak hluboko, že by se jejich vytěžení nevyplatilo - a také bylo třeba brát ohled na stav povrchu.

To na Kataoře neplatilo. Planeta nebyla příliš hustě osídlená. Žilo na ní pouze několik tuctů milionů lidí, kteří se většinou zabývali obděláváním polí a chovem dobytka.

Objem zemědělské výroby byl dostatečně vysoký, aby zdejší obyvatelé měli dost pro sebe a mohli ještě exportovat do ostatních světů. Vyváželo se odtud především na centrální planety galaktických národů, které byly tak hustě osídlené, že nebylo možné jejich obyvatele živit z vlastních zdrojů. Protože světů bylo hodně, nebylo již zapotřebí vybírat rudu nebo uhlí do poslední hrudky, stačilo se zaměřovat pouze na bohatá, vydatná ložiska. To zachránilo planety s omezenými surovinovými zdroji, na kterých by těžba totálně zničila životní prostředí. Přirozeně se prakticky každá surovina dala vyrobit jadernou syntézou, tento

postup však byl stále ještě velmi nákladný a nebezpečný.

Statná žena se vrátila v kluzáku zpátky do hlavní štoly, vystoupila a poslední metry urazila pěšky. Spokojeně přikývla. Exploze proběhla přesně podle jejích výpočtů a očekávání. Utrhl se pětisetmetrový úsek sloje a moderní výbušnina rozdrobila uhlí na kusy, které se daly pohodlně dopravit na povrch.

Daniela vydala příkazy robotům a ti spustili těžní mechanismy. Většinu nebezpečné, vysilující dřiny přirozeně obstarávaly důlní stroje. I tak však, byli organičtí tvorové vystaveni poměrně vysokému riziku.

Zatímco roboty nakládaly první uhelné balvany, další stroje vyztužovaly chodbu, aby se nezřítila. Několik minut po výbuchu již běžela těžba na plné obrátky. Šlo o čas, cenná byla každá minuta.

Teoretiky – tímto slovem se oháněl každý moderní technik -by se tato štola dala při vynaložení příslušných energetických a materiálních nákladů zajistit natolik, aby jí nepoškodily prudké klimatické změny ani průsak vody nebo zemětřesení. Ale každé bezpečnostní opatření stálo spoustu peněz - a každý podnik v důlní branži si dokázal spočítat poměr nákladů a zisku. Když se snížily náklady na bezpečnost práce, zvýšilo se riziko pro pracovníky -ale hlavně pro velmi drahé důlní zařízení.

Na Kataoře se rozhodli svěřit stále ještě nebezpečnou dřinu těm, kteří byli za patřičnou úplatu ochotní riskovat život. Riziko nebylo příliš vysoké, ale existovalo.

Zaměstnávání byli výhradně lidé, protože pouze oni byli schopní rychle zhodnotit dané situace a rozhodnout se. Jedním z těchto expertů byla Daniela M'Punová. Získala velmi silný cit pro místa, kde kamení puchřelo a drolilo se víc než jinde a kam bylo zapotřebí dodat mimořádně silné vzpěry. Také dovedla přesně zjistit, kudy vedou podpovrchové rudné žíly.

„*Bayete, nkosikazi!*“ ozval se v Danieliných sluchátkách něčí hlas.

Obrátila se a ušklíbla se.

Kim Čun Kee pocházel ze Země stejně jako ona. Bylo na něm jasně vidět, že mezi jeho předky převládali Asijci. Měl havraní vlasy a mandlové oči nebyl příliš vysoký, zato to byl houževnatý, odvážný chlapík, který dokázal vyvinout pozoruhodné síly, kdykoli je potřeboval.

Nyní stál vedle Daniely, o dvě hlavy menší než ona. Musel se hodně zaklonit, aby jí mohl pohlédnout do očí. A to dělal často a rád. Zdálo se, že mu ani v nejmenším nevadí, že Daniela měří sto devadesát centimetrů a má svaly, že by mohla skály lámat. A bylo mu naprosto jedno, že mu Daniela několikrát dala jasně najevo, že momentálně nemá chuť opatřit si partnera, milence, nebo dokonce manžela.

„Kee se nikdy nevzdává,“ poznamenal vždycky s úsměvem Asijec. „A věř mi, že my Keeové chceme jen to nejlepší, a dostaneme to.“

Daniela se znovu ušklíbla.

„*Bayete, nkosikazi!*“

Kim použil přeučtivý pozdrav v dávné řeči jejího národa, vyhrazený většinou

pouze vládkyni. Daniela pocházela velmi vzdáleně z národa Zulů, svůj původ mohla odvodit od Ceteswaya, velkého náčelníka Zulů, který porazil bílé na hlavu u Isandhluany. Daniela patřila k četným Pozemšťanům, kteří se vášnivě zajímali o vlastní minulost a dělali všechno proto, aby ji soukromě rekonstruovali. Učili se starým jazykům, pátrali po přežitých zvycích a obyčejích a částečně - i když ne v běžném životě - je přejímali.

„Odkdy mluvíš zulsky?“ zeptala se Daniela M'Punová sarkasticky svého společníka. „Nebylo by v tvém případě vhodnější naučit se korejsky?“

„Proč? To bych mohl mluvit jen sám se sebou,“ namítl Kim Čun Kee suše. „Já chci ale hovořit s tebou.“

„A co mi chceš říct? Jen žádná další milostná vyznání, Kim. Pomalu, ale jistě mě začíná štvát, jak se o mě pořád ucházíš, a občas uvažuji, jestli bych si neměla nabrousit *assegai*. Víš, co to je?“

„Ne přesně,“ zakřenil se Kim. „Nejspíš nějaký starý prostředek na zabíjení lidí. Mně tím ale strach nenaženeš.“ Pusu měl najednou od ucha k uchu. „Snad bys nezapíchlá otce svých dětí.“

Daniela pozvedla varovně pravou paži a sevřela ruku v pěst. Ale neubránila se a rozesmála se také. Kimova logika byla vskutku strhující. „To stačí,“ řekla vzápětí. „Obšťastni jinou, já nemám zájem. A teď k věci! Co se děje?“

„Mám novinky,“ prohlásil Kim. Mužík hbitý jako lasička byl skvělý špeh. Co chvíli něco vyčenichal.

„Doufám, že příznivé,“ vydechla Daniela.

Kim se zachmuřil a odpověděl polohlasem: „Bohužel ne.“ Naladil kanál bezprostřední komunikace, aby ho slyšela jen Daniela. „Něco se peče. Kolují zvěsti, že se někdo chystá přepadnout Mléčnou dráhu.“

Daniela se srdečně rozchechtala. „Cože? Už zase?“ vyhrkla.

„Mně to nepřipadá moc humorné,“ zavřel Kim.

Vtom začal divoce blikat přístroj na Danielině zápěstí. Stačil jí letmý pohled a hned věděla, oč jde.

Metan.

Důlní plyn, zavilý nepřítel všech horníků. Všude v podloží se mohly skrývat dutiny naplněné tímto plynem. Stačilo nepatrné množství kyslíku a exploze spálila všechno na popel.

Pokud k ní došlo nekontrolovaně a spontánně, mluvili horníci o "třaskavých větrech" - mínili tím výbuch zničující síly, který dokázal rozrušit celý systém chodeb. Ještě horší však bylo, když současně s metanem explodovaly nepatrné částice uhlíku - to se pak terkonitové vzpěry lámaly jako párátko. Před touto detonací ochránil důlní zaměstnance pouze SERUN.

Tato ochranná zařízení však byla drahá - mnohem dražší než pracovní síly na Kataoře; vydědenci, dobrodruzi, příslušníci okrajových společenských skupin; ti všichni se pokoušeli zmizet v podzemí a bylo jich stále dostatek.

Například Daniela se šeredně spletla v manželovi. Když se ji pokusil podruhé znásilnit, zuřivě se bránila. Bohužel až

příliš zuřivě, zlomila mu vaz. Soud ji osvobodil, ale špatná pověst, věčné pomluvy pitomé řeči ji po letech vynervovaly natolik, že zvolila útěk na Kataoru.

Nevěděla, co provedl Kim Čun Kim ale ani jeho minulost nebyla určitě bez poskvrny. Na Kataoře se však nikdo hloupě nevyptával; v tom tkvěla další výhoda téhle práce kromě toho, že byla sice namáhavá; ale slušně placená a navíc, že vydělané peníze se nedaly pod povrchem jen tak rozházet.

Daniela přepnula vysílačku na všeobecnou frekvenci a oznámila: „Pozor! Patro osmnáct, sektor gama – vyklid'te všechny štolý. Nebezpečí výbuchu. Opakuji...“

Sedmkrát opakovala varovné hlášení, zatímco dozorčí syntonika se postarala o to, aby byl vyhlášen poplach ve všech zasažených úsecích. Všude se rozbíhaly červené signálky. Bylo to divné, ale během staletí se prokázalo, že jasný ženský hlas se nese v důlním prostředí mnohem rychleji, než mužský. Daniela si v této chvíli vybavila zcela přesně hlas určitého muže - Chyluse Haemata, vrchního ředitele dolu. Do jeho kompetencí spadala nejen bezpečnostní opatření, ale také kalkulace. Odpovídal se akcionářům společnosti, kdykoli došlo ke zpoždění, k nehodám a úrazům.

V tomto případě neměla na vybranou. V sektoru gama na tomto patře bylo třeba odvolat všechny pracovníky zpátky do bezpečnostních prostor. Rovněž bylo nutné přesunout do bezpečí také stroje a roboty - a to všechno

znamenal značný výpadek v těžbě, ztráty v hodnotě milionů galaxů.

Daniela si nedělala žádné iluze, stejně jako ostatní zaměstnanci dolu. Kdyby došlo k nehodě, při níž by byli mrtví a těžce zranění, milí akcionáři - každý hezkých pár set světelných let od místa neštěstí - by pokrčili lítostivě rameny, zamumlali několik soucitných slov útěchy pozůstalým a všechno by běželo dál. Když nehoda stála lidské životy - bylo to velmi politováníhodné, ale neodvratné. Pokud to ale lezlo do peněz, páni akcionáři dokázali být pořádně nepříjemní.

Netrvalo dlouho a Daniele zazněl v uších bručivý hlas Chyluse Haemata. „Bylo to opravdu nutné?“ zavrčel nevrle.

„Můžeš si ověřit měrná data na monitoru sám. Koncentrace metanu stoupá od minuty k minutě.“

„Nestačí ten ďábelský sajrajt prostě odsát?“ vyzvídá Haemat.

„Zatím ne,“ namítla klidně Daniela. „Teprve až budou všichni v bezpečí. Nechceš přece riskovat, že spolu s metanem odčerpáme všechn vzduch?“

„Máte přece kyslíkové láhve, ne?“ zamručel Haemat.

Daniela si vybavila vrchního ředitele. Byl to středně vysoký, středně světlavý, středně vyškolený chlapík, kterému chyběl jakýkoli smysl pro humor a šlo mu jen o kladná čísla těžby a obratu, byrokrat, jakého lze spatřit možná už jen v kreslených karikaturách.

„Pozdě,“ namítla. „Konec!“

Mávla na Kima Čun Kee a vyzvala ho: „Koukej sebou pohnout!“

Mužik se zašklebil a povzdechl si: „Jaká , škoda. Konečně zase jednou sám s tebou...“

Vzápětí se zarazil , neboť Daniela se zatvářila obzvlášť výhrůžně. Oba se rozběhli zpátky ke kluzáku, který je měl dopravit do bezpečnostní zóny. Pokud jim ovšem metan dopřeje dost času...

2.

Ozvalo se příšerné hřmění jako při mohutném zemětřesení a Daniela sebou trhla. Takže přece jen, blesklo jí hlavou. Metan vybuchl!

A stalo se to jen několik okamžiků poté, co za nimi zapadla těžká přepážka.

Půda kolem se třásla tak prudce, že skoro všichni horníci upadli. Ozýval se řev, zčásti zuřivý, zčásti hysterický.

„Klid!“ zahřímala Daniela M'Punová. „Nic se nám nestane! Jsme v bezpečí!“

Svémi slovy dokázala uklidnit ty, kteří pracovali v čelní ražbě, ostatní personál ale ne. Každé patro rozlehlého dolu byl svět sám pro sebe, s četnými obyvateli a všemi zařízeními, potřebnými k trvalému pobytu pod zemí.

Dopravou dělníků na povrch a zpátky ztráceli čas. Proto byly dole zřízeny noclehárny, včetně sanitárních zařízení, kuchyní, společenských místností, trivideového sálu a sportovních areálů - to vše tvořilo samostatné, kompletně vybavené menší město. V něm se zdržoval rovněž obslužný personál.

Vedení dolu by bylo samozřejmě raději světilo servis robotům, protože to bylo levnější.. Horníci ale začali po čase mrmlat. Tvrdili, že si připadají jako trestanci, když se musejí věčně stýkat s kuchyňskými roboty, masážními automaty, medoroboty a podobnými agregáty.

„Klid!“ zařvala Daniela, co jí vydržely hlasivky. Okamžitě nastalo hrobové ticho. „Nic se nám nestane, není čeho se bát!“ vykřikla. „Za pár minut se všechno uklidní, a pak zjistíme škody a budeme pokračovat v práci.“

Přiblížil se k ní Kim Čun Keea tvářil se zachmuřeně. „To nebylo na našem patře,“ hlesl. „Bouchlo to nad námi!“

Daniela nenápadně přikývla a zašeptala: „Ani muk ostatním, jinak vyvoláme opravdovou paniku.“

Rozmáchla se paží a ukázala na převržené židle a další nepořádek. „Uklid'te to!“ - rozkázala. „Ať se můžeme zase pustit do práce. Čas jsou peníze. Když budou dlouhé prostoje, nevyděláte si ani na slanou , vodu.“

Uchýlila se do kouta rozlehlé bezpečnostní haly. Klenutá prostora skýtala místo pro dva tisíce osob a byla zpevněna terkonitovým ostěním tak, aby odolala i tektonickým otřesům. Podle bezpečnostního nařízení bylo předepsáno budovat tyhle haly. Nebýt tohoto nařízení, důlní společnosti by zřejmě vyztužily stěny těchto prostor maximálně tapetami.

„M'Punová Haematovi!“ řekla do vysílačky. „Co se stalo?“

Nedostala žádnou odpověď. Opakovala své hlášení. Teprve počtvrté

zaznamenala nějaké signály. „...estnáct, třaskavé větry, velké škody...“ Zbytek radiogramu zanikl v praskání a šumění.

Daniela tiše zaklela.

Vyzábělý Korejec měl pravdu. K explozi došlo zřejmě asi o dvě poschodí výš. Možná to nějak souviselo s nimi. To bude třeba nejspíš vypátrat až později, pomyslela si Daniela. Pravděpodobně neměl tamní patrový předák dost rozhodnosti a nespustil všeobecný poplach - což mělo za následek přesně to, čemu se snažila Daniela předejít ve svém sektoru. A všechno nasvědčovalo tomu, že se jí to také podařilo.

„Půjdu se podívat ven,“ oznámila. „Doufejme, že tam bude lepší spojení. Zjistím, k jakým došlo škodám.“

„Půjdu s tebou!“ Kim Čun Kee se už nekřenil. Když šlo do tuhého, dokázal se velmi rychle zbavit svého věčného šklebu.

Daniela letmo přikývla.

Vyšli z bezpečnostní haly zvláštním východem. Touhle komorou mohly odejít najednou vždy tři osoby. Když pominulo nebezpečí, otevřela se velká vrata, kterými mohli vyjít všichni najednou.

„Došlo přesně k tomu, čeho jsem se obávala,“ povzdechla si Daniela, jakmile se dostali do systému štol.

Ve vzduchu se vznášel černý prach a přístroj ukázal, že v tomto sektoru jsou stále ještě zbytky metanu, i když v podkritickém množství.

Několik tuctů metrů od nich byl interkom. Daniela se rozhodla, že ho použije, ale k jejímu zklamání přístroj zůstal hluchý.

„Pěkná paseka,“ konstatoval úsečně Kim. „I když ne přímo u nás. Máš v úmyslu nechat kompletně vyklidit celý sektor?“

Daniela zavrtěla hlavou.

Patro osmnáct bylo zatím nepoškozené; nebyl žádný důvod je kompletně vyklízet. Kromě toho lidé mají nejspíš plné ruce práce s tím, aby zjistili a odstranili škody na šestnáctce. Hejno vyplašených horníků, kteří by se drali nahoru, bylo to poslední, co bylo v této situaci zapotřebí.

„Zřejmě to odneslo vedení,“ prohlásil Korejec.

Daniela opět zapnula vysílačku. „Tady patro osmnáct, Daniela. Haemate, ohlaš se mi, prosím!“ řekla.

„Všechno v pořádku?“ ozval se poněkud podrážděně Chylus Haemat.

„U nás ano,“ odpověděla Daniela a zaslechla na druhém konci úlevný povzdech. „A jak to vypadá na šestnáctce?“

„Katastrofálně. Ještě nelze zjistit úplný rozsah škod. Značná část štoly se zhroutila. Záchranáři jsou na cestě, aby vyhrabali raněné a mrtvé...“

„Mrtvé?“

„Pravděpodobně ano. Byl to opravdu mohutný výbuch,“ připustil Haemat. „S katastrofálními následky, i pro vás. Částečně se zborčila hlavní šachta.“

Daniela polkla nasucho. Ne, že by patřila ke strašpytlům, to rozhodně ne. Nemohla by si to při tomto povolání ani dovolit. Avšak informace, které právě získala, by připravily o řeč i tvrdší náтуры.

„Chceš tím říct, že jsme odříznutí?“
řekla tiše.

„Jen žádnou paniku, Danielo. Konec konců jste pořád ještě soběstační. Vyčistíme šestnáctku, a tím uvolníme cestu i vám. Doufejme že to bude otázka několika málo hodin. Nasadíme všechny lidi a prostředky, které máme k dispozici.“

Haematova slova Danielu nijak neuklidnila. Když mluvil o nasazení všeho, co měl po ruce, takový skrblick jako Chylus Haemat, bylo jasné, že patro číslo šestnáct je skutečně v příšerném stavu.

„Můžeme vám nějak pomoci?“ zeptala se vrchního ředitele.

„To nemá cenu,“ odpověděl. „Zachovejte klid a čekejte, až vás z toho vyhrabeme. Konec!“

Na Kimově čele se objevily vrásky. „To se mi ale vůbec nelíbí,“ řekl tiše. „Nebylo ti něco nápadné?“

„Působil dost nervózním dojmem. Ale není divu, při takové katastrofě. Já bych asi taky pěkně vyváděla. A co teprve ti chudáci nad námi...radši na to nechci ani myslet.“

Kim zavřel na několik vteřin oči, a pak hlesl: „Měl jsem na mysli něco jiného. Připadlo mi divné, že nám neprikázal, abychom pokračovali v práci!“

Daniela strnula a zaraženě se na mužíka podívala.

Kim Čun Kee měl pravdu. Tohle byla katastrofa nevídaných rozměrů. Začala tušit, že ji i ostatní čekají mimořádně těžké časy.

„Ostatním ani muk,“ poprosila Korejce naléhavě. „Panika je to poslední,

co teď potřebujeme. Vysvětlím jim jen to nejnutnější, ani o kousek víc.“ Ztrápeně se zakřenila a dodala: „Snad to nepotrvá dlouho, co říkáš?“

Vrátili se do bezpečnostní haly opět komorou pro personál. Tam se situace poněkud uklidnila. Zpřeházené věci a nábytek stály na svých místech a muži a ženy se zvědavě zahleděli na Danielu.

„Co se děje?“ zvolal kdosi nedočkavě.

Daniela pokývala hlavou a zesílila hlas, aby ji všichni slyšeli: „Bouchlo to, ale ne u nás, jak jste si už jistě všimli. Došlo k explozi na šestnáctce.“

„K jaké explozi?“ zeptal se někdo rychle.

„Třaskavé větry,“ odpověděla Daniela. „Byla to těžká detonace. Šestnáctku to dost poničilo.“

„Tak musíme honem pomoci ostatním!“

Daniela počítala s takovou reakcí. Ti, kteří zde pracovali, nebyli žádné slečinky a rozhodně se o nich nedalo říct, že by byli z porcelánu ~ všichni ale věděli, že tady dole jde především o solidaritu s druhými, když dojde na nejhorší.

„To bohužel nejde,“ prohlásila. Okamžitě se rozhostilo hrobové ticho.

Všichni přítomní se dokonale vyznali ve svém řemesle a bylo jim hned jasné, že něco není v pořádku.

„Zhroutily se přístupové chodby,“ dodala Daniela rychle.

„To znamená, že...?“

Daniela přikývla a řekla: „Budeme tu uvězněni, dokud nebude vyklizena a znovu zpevněna hlavní šachta. Záchrané týmy se už prokopávají dolů.

Vedení dolu už nasadilo všechny dostupné prostředky.“ Opět se zakřenila a dodala: „Znáte Chyluse Haemata: Určitě se přetrhne a postará se, aby se dalo znovu pracovat na plné obrátky.“

Než se stačilo sálem rozlehnout mručení, Daniela pronesla hromovým hlasem: „Nemáme jediný důvod se rozrušovat. Víte dobře, že jsme soběstační. Máme všechno, co potřebujeme. V případě nouze můžeme tady dole vydržet dva měsíce.“

„Technicky vzato možná,“ poznal kdosi.

„Nejspíš ale také z psychologického hlediska,“ řekla rychle Daniela, "Nebo má snad někdo z vás strach?“

Vzadu se ozval sarkastický smích.

„Ta otázka ve skutečnosti zní: *Bojí se snad někdo otevřeně přiznat, že má strach?* „

Ozval se hromadný řehot a Daniela do něj vpadla: „Ani mně není zrovna dobře po těle. Pokud někdo z vás snad trpí klaustrofobií, bohužel si vybral špatné zaměstnání. Teď vyjdu ještě jednou ven a zjistím situaci. Vráťím se nejpozději za hodinu a pak se pustíme opět do práce. Takže si zatím odpočiňte. Tak dlouhou přestávku hned tak mít nebudete.“

„Danielo, ty tvrdáčko,“ zachichotala se jedna žena. „Klidně si dej načas, my počkáme.“

Daniela opustila halu v doprovodu Kima Čun Kee opět zvláštním výcho- dem. Nastoupili do kluzáku a vydali se na rutinní obhlídku, která byla předepsaná pro tyto případy.

Ani jejich sektor nebyl tak docela ušetřen následků detonace. Některé postranní chodby byly polorozbořené a odněkud kapala voda. Terkonitové podpěry pochopitelně vydržely; přírodní síly nestačily na tuto molekulámě tvrzenou ocel. Jenže neodolalo okolní podloží; Bylo by příliš nákladné vyložit celé postranní chodby tímto materiálem, aby se zcela vyloučilo riziko zborcení.

„Vypadá to docela dobře,“ prohlásil Kim Čun Kee a vesele se uchechtl. „Zatím si nemusíme dělat starosti.“

Daniela svraštila čelo. Ten klid ji naplňoval nedůvěrou. Měla vynikající instinkt, který jí umožňoval včas rozeznat nebezpečí - třebaže ne zrovna v soukromém životě, jak předtím dokázalo její nevydařené manželství.

V tomto případě si ale byla svou věcí jistá. Něco nesouhlasilo. A přitom se nezdálo, že by to mělo něco společného se situací v dole.

3.

„Žádné mimořádné události,“ hlásil ve své zprávě nadřízenému Centoar Vilgor.

Bluesan Tayloz Ůpkek spokojeně máchl rukou. Vilgor z toho usoudil, že Ůpkek není jako obvykle dostatečně informován.

Zpráva, že před nedávnem se stal Lockvorth a Humanidrom cílem útoku tisícovky lodí tolkandské flotily, se k nejvyššímu vedoucímu raglundské delegace na Trokanu vůbec nedostala. A tak nemohl ani vědět - a prohnáný

Akonan Vilgor se střežil mu to ihned prozradit - že Lokvorth byl mezitím převálcován. Humanidrom se ocitl v rukou cizích invazorů, kteří začali již vykládat z lodí záhadný náklad, nazývaný *vivok*.

Nikdo nevěděl přesně, co vlastně je tenhle *vivok*; určité kusé informace naznačovaly, že by to mohlo znamenat něco jako "zárodek". Normálně to bylo naprosto neškodné slovo, ale v této souvislosti vyvolávalo mrazení v zádech.

Mluvílo se rovněž o *skenování*, o kterém věděl něco přesnějšího rovněž pouze velmi omezený okruh informovaných jedinců. Šlo o tajuplné zařízení, které vycházelo z některých typů *tolkanských* lodí a vyvolávalo v postižených pocit, jako by se jim obracely vnitřnosti naruby. Ať již to bylo jakkoli - jisté bylo, že se nedala v oblasti *skenování* použít jediná bojová loď, protože posádka byla ochromená.

Vivok, skenování, tolkanská flotila - to byly nyní pojmy, s nimiž si věděl jakžtakž rady pouze muž formátu Centoara Vilgora.

Ať již byli *Tolkandové* kdokoli, byli to agresori. V sektoru 47 Tucani shromáždili loďstvo vsutku gigantických rozměrů. Mluvílo se o více než 100 000 jednotek a tato armáda jako by se ustavičně rozrůstala. Galaktici se prakticky nedokázali bránit.

Vysvětlení bylo možné najít v mladších dějinách *Mléčné dráhy*. Galaktické národy se začaly štěpit, prosazovaly vlastní zájmy a přišly s klasickou politikou mocenských bloků - tedy

alespoň většina z nich. Další civilizace, jako třeba *Akonané*, jinou politiku nikdy nepěstovali, ale byli dost prohnání na to, aby se podřídili dobovému trendu. *Akonská* politika - oblíbený to koníček a životní náplň Centoara Vilgora - se po dva a půl tisíce let vyhýbala otevřené konfrontaci. *Akonané* prováděli své operace spíš v zákulisí.

Jejich politici nebyli žádní drsníci, to spíš byli přátelští, zdvořilí, mimořádně kultivovaní a zdrženliví. Neproráželi zeď hlavou, snažili se uspět spíš intrikami - a to se jim odjakživa velmi dařilo.

Centoar Vilgor mohl sloužit přímo za vzor těchto úlisných diplomatů. Byl spíš nenápadný, vlastně průměrný, ale na druhé straně to byl mistr opatrně spřádaných intrik. Nejinak si počínal i při této své misi.

Vedoucím delegace byl sice oficiálně jmenován Tayloz Ůpkek - a Bluesan byl patřičně pyšný na tuto čest, jež mu vynášela diplomatické výsady a úctu, kterou mu všichni projevovali - unikalo mu však, že se ve skutečnosti řídí nápady rafinovaného režiséra a našepťavače Vilgora. A pokud si to uvědomoval, pak se nad to snažil povznést.

„Můžeme se tedy déle věnovat naší práci,“ prohlásil Tayloz Ůpkek. „Musím přiznat, že *Pozemšťané* dělají určité pokroky na *Trokanu*, i když ne tak velké, jak by bylo zapotřebí.“

Centoar Vilgor se pousmál a tiše zauvažoval: „Patrně provádějí pouze něco jako sociální kosmetiku.“ Mluvil pomalu a zdrženlivě, aby se mohla jeho slova jakoby mimochodem vsáknout do

Bluesanovy myslí. „Dělají, jako kdyby se snažili ze všech sil, a vynakládají neskutečné prostředky na to, aby stabilizovali situaci na Trokanu. Pokud dobře rozumím tvé analýze...“ -Vilgor z taktických důvodů vždycky formuloval vlastní nápady tak, jako by pocházely z Bluesanova brilantního mozku; ve skutečnosti byl Ůpkek jako analytik a taktik spíš podprůměrný – „...pak nedělají nic, z čeho by mohli mít později zisk. A stejně jim to bude k ničemu, pokud by snad chtěli získat nadvládu nad Trokanem a využít jej sami pro sebe.“

„Ano, to je pravděpodobné,“ souhlasil Ůpkek po chvíli, když si konečně přemlel v duchu Vilgorova slova. Bluesan nebyl ani tak hloupý, jako spíš jiný.

Proti téhle kombinaci vlastností Vilgor nic nenamítal. Nebylo špatné ani spojení inteligentní a líný. Jedno akonské přísloví říkalo: „Kdo je líný, je chytrý!“ Hloupost ve spojení s leností poněkud obtěžovala, bylo však doslova zničující, když se spolu sešly píle a omezenost.

„Zatímco jsi byl pryč, ještě jednou jsem si promluvil s vůdcem Herreachů,“ pokračoval Ůpkek. „Moc jsem toho ale nezjistil. Oni jako by nechápali, o čem jde...“

Obávám se, že ty také nejsi zrovna v obraze, pomyslel si Centoar Vilgor. Nemáš ani ponětí, co se tu ve skutečnosti odehrává.

Už to, že Ůpkek tvrdil, že hovořil s herreašským vůdcem, prozrazovalo, jak málo pochopil, co se děje na Trokanu. Così jako hierarchie, autority, vůdci,

správa, vláda a podobně, zde existovalo pouze v náznamech. Herreachové žili celou věčnost na planetě, na níž se prakticky nic neměnilo. Život zde plynul tisíciletí za tisíciletím v pokojné jednotvárnosti. Pokud došlo ve vzácných případech ke konfliktům, pak jedině když disputovali náboženští hodnotáři. Z těchto diskusí pak vyplynuly kompromisy, podle kterých mohli mírní a mírumilovní Herreachové žít.

To se však radikálně změnilo a nikdo zatím nezjistil přesně, proč k tomu došlo. Trokan se na konci roku 1288 NGL vynořil ze dne na den ve skutečném čase. *Ze dne na den* bylo přesně označení, protože na planetě před zhroucením temporálního pole vládlo nepřetržité příšeří, nestřídaly se dny a noci. A už jen tato změna málem připravila Herreachy o rozum.

Život se jim vymkl z ruky, a to s takovou silou a to důkladně...

„Předpokládám,“ našeptával dál Vilgor dál, „že se nadále nespokojíš s rolí pasivního pozorovatele a sám se chopíš iniciativy.“

„Jistě, jistě,“ ujistil ho Tayloz Ůpkek. Centoar Vilgor znal Bluesana i z jiné stránky; dřív, ještě než se s ním Vilgor seznámil, to byl energický, rozhodný chlapík, který několikrát porazil Pozemšťany na hlavu. Vilgor jej pak vyučoval na vysoké diplomatické škole, a tím jej dokonale znejistil. Ůpkekovy marné pokusy naučit se pružnosti akonské diplomacie, skončily tím, že se z něj stala tvárná hmota ve Vilgorových rukou.

„Konec konců je možné,“ rozjímal nahlas Centoar Vilgor, aniž pohlédl na svého nadřízeného, „že Pozemšťané se dopustili chyb při programu obnovy stabilizace Trokanu. Herreachové se ocitli v extrémní nouzi a Pozemšťané musejí rychle přistoupit k nápravě. Herreachové potřebují lékařskou péči, příbytky, ošacení a podobně. Především jim ale chybí voda - a potrava.“

Ůpkek mávl na znamení souhlasu, a pak vyzval Vilgora, aby pokračoval.

„Jde především o produkci potravin,“ prohlásil Vilgor. Vstal a přecházel s ustaraným výrazem ve tváři po místnosti sem tam. Nacházeli se na palubě AZTAKTU, lodi patřící delegaci Fóra Raglund. „Mohou přitom nastat velké nesnáze. Pokud vím, vysazují Pozemšťané na Trokanu rostlinné hybridy vyšlechtěné pro zdejší podmínky.“

„Viděl jsem,“ přisvědčil Ůpkek a nakrátko zavřel oči, jako by si to chtěl vybavit. „A zřejmě už dosáhli prvních úspěchů. A to po několika málo týdnech.“

Centoar Vilgor přikývl. „A ty si jistě vzpomeneš, jak jsme přemýšleli, že bychom Herreachům věnovali něco jako dárek.“

„Ano, vzpomínám,“ vyhrkl Tayloz Ůpkek. „Dánský dárek.“

Centoar Vilgor se ani nesnažil Gatasovi sdělit, že se jedná o danajský dar. Jen by ho zbytečně popudil proti sobě. Kdo by se rád nechal poučovat od svého podřízeného?

„Trochu jsem pátral na Humanidromu,“ řekl Vilgor klidně a vytáhl z kapsy ampulku.

Položil ji na stůl, aby si ji mohl Bluesan pořádně prohlédnout. Stejně jako všichni příslušníci jeho národa měl také Ůpkek na talířovité hlavě vpředu a vzadu po páru očí. Vidět mohl všechno, sporné však bylo, zda to také všechno chápal. V tomto ohledu byl Centoar Vilgor velmi skeptický -a současně jej to uspokojovalo. Již dávno se naučil využívat kdejakou Ůpkekovu slabinu.

„Vidím, žeš byl úspěšný,“ řekl Ůpkek tiše, aniž odvrátil zraky od ampulky.

„Bylo by zapotřebí vpravit tento materiál do genetických struktur jedné z rostlin, které se snaží Pozemšťané pěstovat na Trokanu. K tomu pak přidat vysoce účinný růstový stimulant, takový pěkný biologický bič, a úspěch by se měl dostavit velmi brzy.“

„Takže cesta na Humanidrom se vyplatila,“ vyhrkl uznale Tayloz Ůpkek. Vilgor neodpověděl. Neměl v úmyslu se zmínit o tom, že opustil Humanidrom transmitterem doslova v poslední vteřině. Že tak tak unikl tolkandské flotile, která právě přilétala. A ani za nic by neprozradil, že záměrně vyhodil. transmitter po použití do povětří.

Nevěděl, zda mezi těmi, kteří se hleděli spasit v jeho doprovodu, byli mrtví a ranění. A bylo mu to také srdečně jedno. Kdo přežil explozi, se beztak dříve nebo později dostal do rukou Tolkandům.

„Zdalipak bude Hasdyn Flech natolik schopný, aby provedl tuto operaci?“ uvažoval nahlas Vilgor.

„To určitě,“ prohlásil Tayloz Üpkek. „Sám jsem si ho vybral. Je to kapacita, Aras, galaktický lékař. Ti se vyznají dokonale ve svém řemesle.“

Vilgor naklonil hlavu ke straně a namítl: „Každopádně bys mu měl říct, aby postupoval s maximální opatrností. Jestli se kvůli spěchu něco pokazí při genetické manipulaci - následky mohou být netušené, možná dokonce smrtelně nebezpečné. Kdyby došlo k nehodě, jistě by to vyvolalo mezi Herreachy obrovský rozruch. A podkopalo by to klíčící důvěru mezi nimi a Fórem Raglund.“

Bluesan se chabě pousmál. Vilgor pochopil, co to znamená. Üpkekovi bylo okamžitě jasné, jak to jeho podřízený myslel ve skutečnosti.

Samozřejmě že dojde k "nehodám". Ale Üpkek to narážčí tak, aby vina padla na Pozemšťany. A to naruší důvěrný vztah mezi nimi a Herreachy. Naopak Fórum Raglund - zastoupené Jeho Výsostí Taylozem Üpkekem - poté může prohloubit a upevnit své svazky s Herreachy.

„Dále bychom mohli přistoupit k formálnímu uznání vlády a nezávislého státu Herreachů...“

Üpkekova poznámka se vztahovala k tomu, nač právě mysleli oba Galaktici, co ale nevyslovili nahlas;

„A přirozeně zřídíme oficiální vyslanectví na Trokanu,“ pokračoval Üpkek.

Tentokrát si Vilgor dovolil široký, zlovůlný úšklebek. Vláda Ligy svobodných Pozemšťanů bude vřít vzteky. Úprostřed centrálního systému Pozem-

šťanů vznikne nezávislý stát, možná dokonce oficiálně spojený s Fórem Raglund. A jako dovršení všeho - Trokan se dřív nebo později stane pevnou součástí Fóra. A to v samotném srdci Ligy.

„Nepopírám,“ vyprskl Tayloz Üpkek povýšeně, „že jsi velmi platný člen mé delegace. Pošlu oficiální zprávu akonské vládě, v níž patřičně vyzvednu tvé zásluhy.“

Centoar Vilgor ztěžka polkl. Vůbec se mu to nehodilo do krámu. Raději pracoval v zákulisí, než stál na jevišti ve světlech ramp, kde ho mohl každý vidět.

„Jak velkorysý,“ řekl. „Jsem si jist, že Akon se mi odmění povýšením. Mé kariéře to může jen posloužit. Znamenalo by to ovšem, že bych byl přeložen jinam.“

„A to tě neláká?“ zeptal se ho Bluesan a spiklenecky na něj mrkl.

Vilgor se zatvářil jako skromnost sama a odpověděl: „Znám své schopnosti - a místo, kde jich mohu využít. Jak jistě víš, má ctižádost nesáhá příliš vysoko. Chci odvádět dobrou práci pro Fórum, a nesejde mi na řádech ani na jiných vyznamenáních.“

Vzápětí si uvědomil, že se dopustil velké chyby. Tayloz Üpkek byl přímo posedlý vyznamenáními všeho druhu a nosil sady medailí, jak jen to šlo.

„Jak chceš,“ prohlásil Üpkek a pousmál se. „Zůstaneš tedy i nadále mým spolupracovníkem. Však já už si najdu způsob jak se ti přiměřeně odvděčit za tvé zásluhy.“

Centoar Vilgor se zdvořile uklonil.

„Až odejdeš, pošli mi sem laskavě Hasdyna Flecha. Musím si s ním promluvit.“

„Provedu,“ řekl Vilgor a s úsměvem na rtech opustil místnost.

Taylor Úpkek mu skočil na špek. Protože byl ještě až hrůza, pojal tuhle akci jako nanejvýš osobní záležitost - a tím na sebe vzal i odpovědnost, pokud něco nevyjde.

„On chce se mnou mluvit?“ podivil se Hasdyn Flech, když mu Vilgor přednesl rozkaz vedoucího delegace.

„Speciálně s tebou,“ ujistil ho Vilgor vlídně. „Momentálně potřebuje tvé schopnosti.“

Ani Aras nebyl prost samolibosti a ochotně přijal lichotku. „A o co jde?“ vyhrkl. „Nerad bych před něj předstoupil nepřipraven. Vůbec netuším, co...“

„Už jsme o tom hovořili,“ připomněl mu Vilgor jemně. „Jde o rostliny na Trokanu. Možná bychom měli Pozemšťanům trochu pomoci v jejich pěstitelských snahách.“

Aras pozvedl obočí a vyjekl. „Ty myslíš opravdu...?“

Vilgor se mnohohlasně usmál a odpovídal: „...ale přirozeně přitom nezanedbáme ani své vlastní zájmy.“

Hasdyn Flech se celý rozzářil. Arasské lékařství odlišovala od pozemského mimo jiné skutečnost, že v řadách Arasů bylo víc vědců, kteří materiální nebo odbornou ctižádost povýšili nad etiku. Jestliže mezi pozemskými lékaři bylo dost těch, kteří v sobě spatřovali polobohy v bílém, u Arasů byla spousta

ctižádostivců, kteří se chovali, jako by byli bohové v bílém.

Hasdyn Flech působil na Centoara Vilgora dojmem, že právě on patří k oněm "bohům".

„Chápu,“ vyhrkl Hasdyn Flech. „Hned k němu zajdu!“

Centoar Vilgor se rozloučil s Arasem a odešel. Malou přechodovou komorou opustil AZTAKT, ale ještě předtím si vzal vzduchový kompresor. Pro necvičené Pozemšťany a Akonany byla koncentrace kyslíku na Trokanu příliš malá na to, aby se mohli volně pohybovat po jeho povrchu.

Na místo, kde stála AZTAKT, se pomalu snášela noc. Centoar Vilgor důvěrně znal tento jev. Na rozdíl od Herreachů, kteří jej zažívali teprve několik měsíců.

Také nyní postávalo mnoho Herreachů venku a zíralo strnule do tmavnoucí oblohy. Již ale nepropadali panice při tomto pohledu. Rozum jim napovídal, že toto stmívání neznamená konec jejich světa. Věděli, že za několik hodin opět vyjde slunce - které se jim představilo poprvé rovněž před několika měsíci.

Přesto jim připadal tento jev i nadále záhadný. Již před oním dnem, tak osudovým pro jejich národ, si uvědomovali, že v přírodě se všechno střídá a proměňuje. Ony změny však byly doposud nepatrné ve srovnání s tím, s čím se museli vypořádat nyní.

Nebe už nebylo zamlžené a stálobarevné, nad hlavami se jim ve dne pohyboval žhavý kotouč, zatímco v noci na ně padala děsivá tma. Těžko se

vypořádávali se zkázou svého vidění světa. Zdálo se, že v životě Herreachů už není nic, nač by se mohlo ještě stoprocentně spolehnout. Otráslo to také mírně Centoarem Vilgorem, když se pokusil vcítit do jejich pocitů.

Jedno však bylo jisté. Nebezpečí nehrozilo ze strany Herreachů, alespoň ne v dohledné době. Potrvá celá staletí, než si tento národ zvykne na nový způsob života. A to již bude Akon, jak pevně doufal, spolehlivě držet ve své správě celý Trokan. A v neposlední řadě to bude také jeho zásluha.

Centoar Vilgor se pousmál a posměšně zamumlal: „Jaká škoda, Perry Rhodane, že tohle nemůžeš zažít.“

Rhodan zmizel společně s Alaskou Saedelaerem a Reginaldem Bullem již před několika týdny v Hřibu a Centoar Vilgor velmi spoléhal na to, že .to tak už zůstane...

4.

„Haemate, ohlaste se, prosím!“ zachraptěla Daniela M'Punová. Již víc než hodinu se marně snažila navázat kontakt s vedením dolu. Chyrus Haemat se neozýval přes radiostanici a nebyl k dosažení ani prostřednictvím důlní vnitřní sítě.

Bylo možné si představit, že síť byla porušena při neštěstí. Muselo se počítat se vším. Danielu však nesmírně udivilo, že se Haemat neohlásil ani vysílačkou. Neměla tušení, co by za tím mohlo být. Svěsila hlavu a vztekla zaklela.

„Vypadá to špatně, co?“ zeptal se jí Kim tlumeně.

„Můžeš klidně mluvit nahlas,“ vyjela na něj Daniela. „Vězíme tady jako zakletí a shora nepřichází jediná zpráva.“

„Hm,“ odfrkl si Kim Čun Kee. „Zpráva mám nápad.“

„Tak ven s tím!“ vykřikla rozčileně Daniela. Ta nejistota ji ničila. Přestože byla hodně tvrdá, tahle situace začínala být pomalu, ale jistě nad její síly.

„No, máme přece trivideový sál,“ uvažoval Korejec nahlas. „Možná bychom se tam mohli dozvědět, co se děje. Trivideové vedení je přece zcela nezávislé na vnitřní komunikační síti.“

Daniela se upřeně zahleděla na hbitého, mazaného mužika a pak na něj unaveně zamrkala. „To by byla určitá možnost,“ hlesla. „Zkusíme to.“

Obhlídka celého patra ukázala, že nikomu z těch, kteří v něm uvízli, nehrozí bezprostřední nebezpečí. Bylo zde dost kyslíku, energie i potravin. A samozřejmě nikdo v dole nebude trhat horninu během záchranných prací, takže nemohlo dojít ani k výbuchu, který by ještě zhoršil beztak nouzové podmínky.

Čistě teoreticky se tedy nemohlo Daniele ani jejím podřízeným nic stát - pokud se ovšem nezblázní nudou a starostmi. A z toho ovšem měla Daniela strach především. Ti, kteří podlehnou panice, se dopouštějí chyb a to by mohlo mít zkázonosné následky v situaci, v jaké se nacházeli.

Kluzák dopravil Danielu a Kima zpátky do centrálního sektoru patra, k ubytovnám a společenským prostorám. A tam byla útulně zařízená místnost, v

níž se daly sledovat trivideové filmy - a to byla nejoblíbenější zábava horníků.

Když došli do kinosálu, přesvědčili se, že stejný nápad jako Kim měli i jiní. Velké dveře byly otevřené a zevnitř se ozývaly zvuky, které Danielu vyděsily. Znělo to jako tiché sborové úpění.

„Tady něco nehraje,“ zašeptal Kim Čun Kee.

Daniela se vrhla do sálu a nevěřila svým očím. „To nemáte nic lepšího na práci než se dívat na pitomý akční krvák?“ obořila se rozezleně napřítomné.

Otočil se k ní půltucet přítomných a ona ihned pochopila, že se zmýlila. Všichni byli bledí a měli oči rozšířené hrůzou.

„To není film,“ prohlásila vysoká žena a sjela Danielu vyzývavým pohledem. „To je zatracená skutečnost!“

„Cože?“

Daniela přistoupila blíž a pohlédla pozorněji na protilehlou projekční obrazovku o rozměrech devět krát šest metrů. Záběry byly barevně vyladěné, kontrastní a vypadaly jako trojrozměrné, což samozřejmě nebyla pravda. Nicméně se zdálo, jako by kdosi chtěl vyvolat tuto iluzi, při níž promítací stěna jako by přestala existovat a divák se ocitl přímo v centru dění.

Ne, musel to být film. Podobné záběry se objevovaly pouze v nákladných zábavných snímcích, které potvrzovaly běžný předsudek, že výraz trivideo je odvozen od slova *triviální*. Ve skutečnosti však šlo *tridimenziální video*.

Hleděla na výjev kosmických bitev, v nichž na sebe útočily a jako by bez ustání na sebe pálily mohutné flotily. Byly vidět planoucí ochranné štíty, lemované poli. uvolněné energie.

„Ne,“ hlesla Daniela oťreseně.

„Bohužel ano,“ vyhrkla vysoká žena.

Za Danielou a Kimem se vtěsnali do kinosálu další. Byli zvědaví, ale zvědavost brzy vystřídala hrůza.

„To je Matjuula,“ vysvětlil Daniele podsaditý Unithan.

Daniela si vzápětí uvědomila, kdo na ni promluvil všeobecně se mu říkalo pouze Borgon. Jako mnoho kataorských horníků také on používal své skutečné jméno, jen když musel podepsat úřední dokumenty.

„Narodil jsem se tam,“ dodal Unithan bezbarvě. „A oni ji teď napadli.“

„Kdo jsou k čertu oni..?“

V té chvíli si Daniela všimla v pravém spodním rohu obrazovky drobné singnatu. Bylo jasné, že se nejedná o film, nýbrž originální, autentické, následně nezpracované záběry. Moderní technika obrazového zpracování a triků umožňovala předvést nejneuvěřitelnější scény, které vypadaly naprosto pravdivě a přirozeně. Dokonce existovala celá sbírka více či méně pornografických filmů ukazujících řadu současných i minulých prominentů v intimních situacích - Jedinou možností jak rozlišit tyto trikově dokonalé záběry od autentických byla signatura, kterou právě Daniela spatřila, a proti jejímuž zneužití se důsledně a účinně bojovalo.

„Flotila takzvaných tolkandských národů,“ pokračoval Unithan, zatímco

stále napjatě sledoval obrazovku, „se blíží vysokou rychlostí k Matjuule a pálí po všem, co se ve vesmíru pohne.“

To Daniela viděla na vlastní oči.

V systému existovala kromě Matjuuly, která mu dala jméno, celá řada menších osídlených planet a měsíců a kosmických stanic. Půltucet pomalu se rozplývajících ohnivých koulí ukazoval, kde ještě před chvílí zřejmě byly tyto obydlené stanice. Tolkandské lodi -bylo jich snad být tisíc, ne-li víc -je prostě napadly a zničily.

Daniela v duchu doufala, že se posádky stanic stačily pomocí transmitteru včas stáhnout na centrální svět. Bylo však jasné, že i tam budou nejspíš brzy napadeny. "To je šílené!" vyhrkla a zavrtěla hlavou. Vůbec to nechápala.

Jenom v Mléčné dráze se nacházelo asi dvě stě miliard Sluncí a počet planet, které se daly osídlit nebo hospodářsky využít, šel do stamilionů. Proč se tedy někdo rozhodl přepadat a ničit ty, které již byly obydlené? To nedávalo žádný smysl.

„Odkud jdou ty obrázky?“ zeptala se Daniela. „Myslím tím, kdo je pořizuje?“

„V kosmu je zavěšená zpravodajská loď blízké trivideové stanice,“ sdělil ji Borgon. „Natáčejí všechno, a pak to přenášejí.“

„Na všech kanálech?“ vyzyvala Daniela podrážděně.

„Chytili jsme je náhodou,“ odpověděl Borgon.

Držel se v Danielině blízkosti, zatímco do kinosálu se hrnulo čím dál víc horníků. Stále bylo slyšet ono tiché sténání a Daniela si všimla, jak se po

obličejích zčernalých uhelným prachem táhnou od očí po bradu světlé proužky.

Vtom Borgon vyjekl. Byla napadena a zničena další kosmická stanice na okraji systému. Objevila se žhnoucí světlá koule a kamera jako by vystřelila dozadu a snažila se utlumit její jas.

„Vyslali dálkově řízené sondy, pořizující záběry.“ vysvětlil Borgon.

Vtom se obraz na obrovské projekční stěně, na níž by bylo možno předvést brontosaura v životní velikosti, rozpadl na několik segmentů. Tým reportérů a přenosových techniků pracoval jako obvykle precizně a důkladně.

V pravém horním rohu se objevilo grafické zobrazení soustavy Matjuuly se sluncem, ostatními planetami a měsíci. Nemělo přesné měřítko, ale bylo přehledné. Dal se rozeznat také houfec třpytivých bodů, které se vynořovaly zpoza oběžnice nejvzdálenější slunci a mířily do nitra systému. Daniela pochopila, že jde o útočící flotilu.

Vlevo nahoře ve výseku 1,2 x 1,8 metru bylo vidět záběry Matjuuly samotné zjevně zpanikaření, sem tam pobíhající Unithané nevěděli, co si mají počít. Také tento přenos byl zpracován naprosto profesionálně, střízlivě a bez jakýchkoli emocí. Dav se pokoušel proniknout do budovy kosmického přístavu. Strážníci a policisté zatlačovali chobotnatce zpátky, někteří dokonce použili zbraně. Proti zběsilému davu však neměli nejmenší šanci. Vetřelci je prostě převálcovali a zadupali do země. Podobně hrůzné výjevy se odehrávaly také u ostatních vchodů haly.

Daniela náhle ucítila bolest v levé paži. Kim Čun Kee ji za ni chytil a pevně stiskl. Rty se mu chvěly, v obličeji byl sněhobílý, a ani silou vůle se mu nedařilo potlačit pocity.

Daniela nedokázala odvrátit zrak od obrazovky a zmítaly jí nejrůznější emoce. Nyní již věděla, že jde o skutečnost. Truchlila pro postižené, soucítila s nimi, měla strach a hnusila se sama sobě, protože nebyla schopna přihlížet děsivé zkáze. Když letmo pohlédla stranou, aby se vzpamatovala, spatřila mladou ženu, která se křenila a uznale pokyvovala hlavou, jako kdyby ji nadchly výkony režisérů a kameramanů.

„Nejpozději za půl hodiny dorazí na Matjuulu,“ zachrčel Kim, „a pak...“

Nějaká soucitná duše – ať již zde v kinosále nebo v přenosovém režii – stáhla zvuk na minimum. Zřejmě by nebylo vhodné, aby diváci slyšeli moderátora nebo moderátorku, jak líčí děsivé události jako vzrušující vesmírný závod. A ještě horší. by možná byl komentář ohánějící se obvyklými frázemi senzacechtivých reportérů, jako například „nesmyslná válka, hrůzoplňný masakr, výjevy z pekla.“

Vlevo dole bylo na obrazovce vidět záběry z oběžné dráhy. Ze všech základen startovala nejrůznější plavidla - nákladní lodi, jachty, raketoplány, a tu a tam dokonce i bojová loď. Vypadalo to na divoký, bezhlavý úprk. Unithané měli v této děsivé situaci jedinou možnost - co nejrychleji zmizet.

Vzápětí tento výjev zakryla oslnivá detonace, když do sebe ve vrchní vrstvě

atmosféry narazily dvě jachty, Jedna z nich vybuchla rozplynula se a druhá se řítila neřízeným pádem dolů. I ona po chvíli ohnivě vzplála.

Daniela zjistila, jak se jí bouří žaludek. „Vypněte to, prosím!“ zamumlala naléhavě.

Nikdo jí ale neodpověděl. Přenos běžel dál. Byl stejně nemilosrdný jako to, co se dělo nad Matjuulou. Tolkan-dové se blížili. Nenapadli ani jednoho ze dvou neobydlených plynových obrů na okraji matjuulské soustavy. Flotila prchajících lodí však nabrala chybný kurz a vletěla Tolkanům doslova před zaměřovače. Zakrátko přestala existovat. Přestože šlo jen o grafické znázornění, nepůsobilo na diváky o nic méně otřesně.

„To se nedá planeta evakuovat?“ vykřikl kdosi.

Borgon zavrtěl masivní hlavou a odpověděl zajíkově: „Dvě miliardy obyvatel? Vyloučeno!“

Daniela na okamžik zaváhala, a pak vyběhla z kinosálu. Pospíšila si do medocentra. To bylo až na roboty prázdné.

„Mohu ti nějak pomoci?“ zeptal se jeden z nich a přikodrcal se k Daniele.

„Co nevidět se budou lidi nervově hroutit a nebude nouze o psychické šoky. Připravte se na to. Já bych chtěla injekční pistoli s uklidňujícím prostředkem. Je mi jedno, co to bude, hlavně aby to zmírnilo šoky.“

„Lituji,“ zašveholil robot přeuctivě. V tomto okamžiku se dalo pochopit, proč se nechávali mnozí Galaktici raději ošetřovat našinci, a ne stroji. „Psychofarmaka této specifikace smí podávat

pouze příslušně kompetentní osoby nebo stroje.“

„Tak sebou konečně pohněte, vy zatracené bedny šrotu!“ vykřikla Daniela a do očí jí vhrkly slzy. „Tohle je stav nejvyšší nouze...!“

Prudce se otočila a pomyslela si. *Já cvokatím! Přestala jsem se ovládat a řvu tady na roboty, kteří za nic nemohou a ani se neumějí bránit urážkám.*

Vyšla z medocentra a vrátila se zpátky do trivideového sálu.

Tolkanské lodi se rozlétly do rojnice, aby mohly napadnout hlavní planetu ze všech stran současně. Mezitím se zformovalo obranné loďstvo Unithanů a vrhlo se do útoku proti daleko silnějšímu nepříteli.

Zaútočilo šedesát unithanských plavidel - a ještě ne zrovna nejnovějších. Okno uprostřed obrazovky udávalo statistický přehled o typech a výzbroji. Jedna reportérská sonda se bleskurychle vydala za nimi, zabírala jednotlivé lodě a na projekční stěně se objevovaly podobenky velitelů jednotlivých plavidel, jako kdyby to byli kapitáni mužstev před sportovním utkáním.

„Oni snad zešíleli,“ vyhrkla Daniela nechápavě. „Co to má znamenat?“

„Moderní žurnalistika,“ prohlásil Kim Čun Kee cynicky. „Je objektivní, přesná a bez emocí do posledního okamžiku. Tak se to učí na reportérských fakultách.“

Daniela si nyní v duchu přála, aby byly unithanské lodi ještě starší než ve skutečnosti. Neměly by takové zrychlení a trvalo by o několik minut déle,

než by se obě loďstva dostala do střetu. Takhle ale...

„Tamhle!“ vykřikl kdosi. „Jdou jim na pomoc! Matjuula bude zachráněna!“

V grafickém poli se objevily nové body a podle barvy se dalo soudit, že jde o spřátelené lodi. Opět se otevřelo jedno okno a představovalo typy příletajících plavidel.

„Bluesanské diskové lodi!“ zasténal Kim Čun Kee.

„Ale jen sto jednotek,“ zavrčel. Borgon. „To je mi teda pomoc! Do pekla s Fórem Raglund!“

Zanedlouho to vypadalo, jako by se jeho přání částečně vyplnilo.

5.

„Proč se nebráníte, idioti?“ zařval zoufale Borgon do trivideového sálu zaplněného do posledního místečka.

Nebyla to kosmická bitva, jakou znali z filmů. Tohle byl děsuplný masakr. Reportérská sonda se vloudila přímo do centra dění; všechny lokalizační systémy pracovaly na plné obrátky a dodávaly snímky. Přesto všichni jen stěží chápali, co se odehrává před jejich zraky.

Lodě se rojily jako komáři, a tak rychle, že se dalo poznat pouze podle barevného odlišení, kdo je přítel a kdo nepřítel. Unithanské jednotky a Bluesané pálili ze všech hlavních, ale nedokázali nic zasáhnout.

Potíže s Tolkandy začala mít i sonda. Zatímco dokázala jednotky obránců předvést graficky naprosto věrně, místo protivníkových lodí se objevovaly jen rozmazané šmouhy. Pokud měly oprav-

du takovou rychlost, nebylo divu, že obránci zatím žádnou z nich nezasáhli.

Daniela M'Punová se nikdy nezajímala o zbrojní techniku, nicméně věděla, že záření vyvolané impulzními děly, paprskometry, dezintegrátory a podobnými zbraněmi muselo velmi přesně zasáhnout cíl, aby bylo účinné. A to nyní nebylo vůbec snadné.

Obě lodi - jak útočník, tak napadený - byly v pohybu. V normálních případech útočník zaměřil svého protivníka, vypočítal jeho kurz i svůj vlastní a vzápětí vypálil tak, aby se dráhy paprsku a napadeného plavidla protnuly někde ve vesmíru. Dokonce i když se používala vysoce výkonná zaměřovací a palebná syntonika, stávalo se často, že paprsek minul cíl o několik málo kilometrů. Při soubojích vedených na vzdálenost několika světelných vteřin bylo rovněž třeba vzít v úvahu předpokládanou dobu, po kterou paprsek poletí k cíli. Odchylna 0,003 promile znamenala, že při vzdálenosti jednoho milionu kilometrů, paprsek proletěl tři kilometry od nepřátelského plavidla. To vše platilo za předpokladu, že lokalizace pracovala naprosto přesně a nechybovala ani syntonika vedení palby. A právě s lokalizací měli nyní Galaktici nemalé problémy. Prostě nedokázali udržet tolkandské lodi dostatečně dlouho v zaměřovačích.

„Mají nějakou protilokalizační obranu,“ prohlásil Kim Čun Kee. „Nějakou novou technologii, kterou ještě neznáme.“

O to přesnější byla protivníková palba. Unithané a Bluesané ztráceli jednu loď

za druhou a jejich flotilu drtila obrovská převaha nepřátel. Tolkandové se ani nenamáhali měnit kurz. Stále mířili nejkratší cestou k Matjuule a rozprášili všechno, co se jim postavilo na odpor.

Vpravo na obrazovce se rychle měnila statistická data. 12 procent lodí vyřazených z boje, 22 procent. Šlo to ráz naráz.

Těžce zasažený bluesanský disk se hleděl ztratit z bojiště. Reportérská sonda byla natolik blízko, aby předvedla loď téměř v detailu. Velké díry v čelní stěně, rozžhavený kov, trhavý pohyb způsobený vynechávající pohonnou jednotkou. Asi po pěti minutách bylo plavidlo zasaženo dalšími dvěma či třemi výstřely a vybuchlo.

V trivideovém sále nastalo hrobové ticho. Kataorští horníci - a Daniela je bezděky napodobovala - zpočátku hlasitě povzbuzovali obránce Matjuuly, jako by je snad posádky lodí mohly slyšet na vzdálenost celých světelných let. Euforie však Kataorany rychle přešla, a místo ní se v síni rozhostilo děsivé ticho.

Bylo jasné, že Matjuula je ztracena. Její zkáza měla nastat během několika málo minut.

„Vidíš to, Danielo?“ vyhrkl Kim Čun Kee a ukázal na obrazovku. „Mají ještě něco jiného. Než začali být Bluesané ostřelováni, několik jejich lodí změnilo způsob letu. Vypadalo to, jako by se jejich velitelé pomátli!“

Daniela si na vteřinu pomyslela, že by se zřejmě musel zbláznit každý obránce, který se odvážil jít do tohoto střetnutí. Hned si ale uvědomila, že tím znevažuje, obět' Bluesanů a Unithanů.

Zásadně se stavět proti jakékoli formě agrese a především proti válce, byla jedna věc, druhá ovšem byla obětovat vlastní život a zajistit svobodu ostatním, když se nedalo vyhnout boji.

Unithané a Bluesané předem neměli žádnou šanci, mohli nanejvýš pozdržet o několik minut to, co bylo beztak neodvratné. Přesto však i za tuto krátkou dobu stačily desetitisíce Unithanů na Matjuule uniknout z planety kosmickými loděmi nebo trans-mitery do bezpečí.

Daniela v to alespoň doufala. Stálo to ovšem za to? Neodvažovala se vynést jednoznačný soud. Především proto ne, že se vskrytu duše obávala, že i tento šťastný útěk znamená pouze trýznivý odklad.

Kdo vlastně jsou tihle Tolkandové? uvažovala. Co je žene, aby přepadali a likvidovali galaktické národy? A co udělají s těmi obyvateli Matjuuly, kteří nestačili uprchnout?

Každá živá bytost, kterou znala, se vy-značovala individuálním nebo kolektiv-ním pudem sebezáchovy. Každé z těchto stvoření se snažilo udržet naživu, jak jen to šlo. Totéž přece muselo platit i pro Tolkandy, ať už vypadají jakkoli - na Kataore zatím viděli pouze jejich lodi, ale ani jediného zástupce jejich druhu.

Tolkandové disponovali kosmickými plavidly a moderní technikou, museli být tedy inteligentní. Bylo možné, že by nějaký národ vyvinul vyspělou techniku, aniž přitom dosáhl určité morální zralosti?

„El-es-pé, el-es-pé!“

Daniela se probírala ze zamyšlení; již delší dobu se nedívala na obrazovku. „Co se stalo?“ zeptala se rychle Korejce.

„Dorazila flotila Ligy svobodných Po-zemšťanů. Podívej se, Danielo, oprav-dová flotila! Teď se snad obrátí karta! Alespoň v to doufám!“

Daniela pohlédla vpravo na statistické údaje. Na vteřinu zaváhala. Nenáviděla tenhle reportážní přenos stejně jako ty, kteří jej pořizovali, a také ty, kteří jej sledovali jako akční film. Ale ani ona nebyla imunní vůči fascinaci hrůzou.

„Skoro tisíc lodí,“ četla nahlas. „Mezi nimi tři osmisetmetrové, nejsilnější bojové křižníky, jaké máme...“

My? *Velký bože, v jakých kategoriích to vlastně uvažuju?* zhrozila se vzápětí.

Objevilo se oválné okénko a v něm výrazný obličej mladé ženy oblečené do uniformy LSP. Měla tmavé vlasy, úzký obličej a zelené oči. Dokonce se i usmívala, i když to vypadalo hodně nepatřičně.

„Pusťte zvuk!“

Za několik vteřin uslyšeli ženin hlas. Pod ní se objevil *popisek Frekvence flotily LSP*. „...planetu izolovat. Dejte si pozor na skenování Neezů a dodržujte bezpečnostní vzdálenost! Potřebujeme živé bojovníky, ne mrtvé hrdiny. Nej-dříve se postaráme o eloundarské lodi s vivokem na palubě.“

Pod mladým obličejem najel nápis *velitelka Herge Torrensová*.

„Skenování, vivok, Eloundarové, Nee-zové... co to všechno znamená?“ vyhrk-la Daniela M'Punová a zakroutila hla-vou. „Všechno... je tak neskutečné.“

„Bohužel ne, *nkozikazi*,“ namítl Kim Čun Kee tiše. „Je to nejtrpčí skutečnost. Ale aspoň máme teď nějakou naději.“

Borgon zaskřípal zuby a komíhal hlavou s chobotem sem tam. „Nejdřív necháme na holičkách vlastní, a pak přiletí právě tihle podělaní Pozemšťani, aby nás z toho průšvihů vytáhli,“ zavrčel. „Tohle je mi ale svět...“

„Měl bys mluvit o Lize trošku přívětivěji,“ napomenula ho Daniela.

Borgon k ní otočil hlavu, podrážděně na ni pohlédl, zašklebil se a zařval. „Nebudeš tomu věřit, ale já to myslel *přívětivě!*“

Daniela mu na to nic neřekla. Stejně jako mnozí z těch, kteří pobývali na Kataore, také Borgon měl za sebou určitou, velice pravděpodobně neveselou minulost, a možná měl i dost důvodů aby nenáviděl Pozemšťany a jejich Ligu.

Její flotila se právě vrhla na Tolkandy, kteří neústupně mířili k svému cíli. Možná má Korejec pravdu a Matjuula bude zachráněna, blesko Daniele hlavou. Lodi LSP byly nejsilnější a nejlepší v celé známé sféře Mléčné dráhy. Pokud se mohla Tolkandům postavit nějaká vojenská mocnost, pak to byla Liga s loděmi, které podléhaly vrchnímu velení Cistola Khana.

„Jasně!“ zařval náhle Borgon a zamáchal divoce pažemi. „Nandejte jim to! Oddělejte je!“

Daniela zakroutila hlavou a sklopila oči. Jak může někdo takhle nadšeně povykovat tváří v tvář tak hrůzným událostem? Tohle je přece válka, masové vraždění, a ne sportovní utkání!

Vzápětí si ale uvědomila, že myslí a cítí ve stejných kategoriích jako Unithan, až na to, že nebere boj tak osobně. A že její pohrdání násilím je spojeno s patřičnou dávkou nadřazenosti. Co kdyby se nyní.. Tolkandové rozhodli, že nechají na pokoji Matjuulu a zamíří k málo známému, nevýznamnému světu jménem Kataora? Nebo třeba k Zemi?

V nacpaném sále nastala vřava. Dav Galaktiků opět halasně povzbuzoval flotilu obránců; a řev nebral konce, když bylo na obrazovce vidět první úspěchy Pozemšťanů.

„Já to věděl!“ křičel Kim Čun Kee a tmavé oči mu radostně zářily. „Proti transformačním dělům jsou Tolkandové bezmocní. Hodně se přepočítali, teď teprve půjde do tuhého! Tak do toho, lidičky, dejte jim pořádný záhul!“

Danielu udivilo, jak je čím dál klidnější. Bylo jí, jako by se na její emoce snesl poklop z mléčného skla, a hleděla na všechno uvolněně a zvláště nezáčastně.

Neušlo jí proto, že Pozemšťané se musejí potýkat se stejnými problémy jako Unithané a Bluesané. Selhávala dokonce i nejobávanější zbraň Ligy, transformační dělo, které dokázalo přemísťovat jaderné nálože v řádu gigatun. Z jednoduchého důvodu - nebylo možné přesně zaměřit tolkandské lodě. Sestřelit se daly pouze tehdy, když jejich dráhu přetnul celý hrozen detonujících náloží. Pokud se to však podařilo, zkáza protivníkovy plavidla byla naprostá a definitivní.

Jak ale Daniela zcela věcně zjistila, loď Ligy musela zaměřit vždy veškerou

svou palbu na jediného protivníka. Tolkandové ovšem stříleli do všech stran, a i když jejich zbraně neměly takovou palebnou sílu, dosahovali určitých úspěchů. Z bojiště bylo nutné odvléct první poškozená plavidla LSP.

„Je to asi tak jedna ku jedné,“ prohlásil Kim Čun Kee. „Bude to obtížnější, než jsem čekal.“

„Mluvíš jako stratég na velitelském stanovišti,“ popíchla ho Daniela. Nebo jako nějaký trenér.“

Kim jen pokrčil hubenými rameny.

„Tak dělejte!“ zachrčel Borgon naléhavě. „Obujte se do nich pořádně! Vždyť jsou čím dál blíží!“

V kosmu vládl naprostý zmatek. Obě flotily se do sebe zakously a rozhořel se boj lodi proti lodi. Reportérská loď nemínila o nic přijít, a tak se soustředila na jednotky LSP, za které zavěsila své sondy.

Explodovala další tolkandská loď a rozplynula se v žhnoucím mraku. V sále se ozval radostný řev. Zakrátko to ale schytala také loď Ligy. Pálila po ní čtyři protivníková plavidla najednou. Několik vteřin bylo vidět jen svazky energie dotírající na její ochranná pole. Ta se však zanedlouho zhroutila, křižník obestřel oslnivý závoj, a pak všichni to viděli jasně na obrazovce - zasyčel jediný paprsek a udeřil do pláště lodi. Vystříkla kaskáda roztavené oceli a loď se bleskurychle obrátila a snažila se ztratit. Reportérská sonda jí byla v patách.

Zabírala detail vstřelu. Obrovitý otvor s roztřepenými okraji ještě žhnul a

zdálo se, že plášť je propálený v celé tloušťce.

„Ach, bože,“ zasténala Daniela a okamžitě se podivila sama sobě. Nebyla v žádné ze známých církví a většinu náboženských kultů považovala za pitomost sloužící pouze k tomu, aby se někdo utěšoval představami o posmrtném životě. A přece v této chvíli použila slovo, o kterém by ji nenapadlo, že po něm kdy sáhne. Že by zapracovala jazyková tradice?

Potlačila představu toho, co se nyní zřejmě odehrávalo uvnitř zasažené lodi LSP. Jistě tam byli mrtví a ranění, znetvoření k nepoznání.

„Velitelko máme je!“

Zvukový přenos z centrály velitelské lodi flotily trval nadále. V obličeji Herge Torrensové se opět objevil krutý úšklebek. „Jdeme na ně! Uvidíme, co...jak se to vlastně jmenuje?“

„5 D indifferenční kompenzátor, velitelko!“ ozval se odkudsi zezadu klidný mužský hlas.

„Uvidíme, jestli je k něčemu tenhle camelotský vynález. Vezmeme si na paškál jen ty dvě eloundarské lodi. Až je zneškodníme, doufám, že se Tolkandové stáhnou.“

„Kéž bych měla lepší informace,“ zamumlala Daniela M'Punová všimla si, jak jí zvlhly ruce. „Co je zase Camelot?“

Kim Čun Kee se chabě pousmál a řekl: „Kolují zvěsti, že jde údajně o záhadný svět, který vybudovali Perry Rhodan a jeho přátelé z okruhu Nesmrtelných. Je prvotřídně vybavený, jsou na něm nejlepší vědci a odborníci -

a všechno je na špičkové technické úrovni.“

Daniela se zamračila a prohlásila: „Zní to dost spiklenecky. Není trestné založit takový tajný spolek?“

„Možná, *nkosikazi*. Ale k něčemu asi dobrý je.“

„Kde vlastně vězí Rhodan?“ vyhrkla Daniela. „Říká se, že když je nouze nejvyšší...“

„Nebudeš tomu věřit,“ zachichotal se Korejec, „ale Perry pátrá po nějakém bo hovi.“

„Nesnaž se mě oblbnout!“ „Ne, myslím to vážně. Ještě to není oficiálně potvrzené, ale Rhodan je na Trokanu. Vstoupil do chrámu zasvěceného bohu Kummerogovi. Bohužel se ještě nevrátil z dýchánku s ním.“

Daniela neměla chuť dál poslouchat Asijatcovy žvásty a obrátila pozornost opět k dění kolem Matjuuly. Nyní převzaly hlavní tíži boje tři osmisetmetrové křižníky. Viděla, jak se zaměřují na dvě největší plavidla tolkandské flotily. Na jednom z nich se patrně nacházelo vrchní velitelství. Pokud se podaří je zneškodnit, možná skončí útok...a snad právě včas.

„Vypadá to,“ utěšoval se tiše Kim Čun Kee, „jako by ta 5 D věcička přece jen k něčemu byla. Ty tři osmistovky mají na kontě větší počet zásahů než ostatní lodě Ligy.“

„Vidím,“ zabručela Daniela. Otřela si dlaně o bundu. Srdce jí divoce bušilo a přerývaně oddechovala, a jakmile třeba jen na I vteřinu spustila oči z dění v okolí Matjuuly, pocítila svíravý strach.

Naštěstí vše probíhalo v abstraktní formě - stále bylo vidět obličej velitelky flotily LSP, ze kterého vyzařoval chladný klid, a jinak na obrazovce byly pouze lodi a grafika.

Osmisetmetrové lodi bez milosti využívaly své mocné palebné síly. Transformační děla ustavičně chrlila střely, které díky zlepšené lokalizaci vyvolávaly zkázu v tolkandských řadách

Bitevní křižníky Ligy se nezdramitelně blížily ke svému cíli, stejně nezdramitelně, jako celá tolkandská flotila mířila k Matjuule. Odtamtud už nestartovala žádná plavidla. Co se dokázalo zvednout ze země, už dávno zmizelo ve vesmírných dálkách. V nejlepším případě se takto mohlo zachránit několik set tisíc Unithanů - z oněch dvou miliard, které na Matjuule žily, zatím.

„Tak makejte!“ vykřikl Borgon a těkal horečným pohledem po oknech. V jednom bylo možné sledovat lodi LSP zuřivě pálící na první eloundarskou jednotku, v druhém pak Matjuulu, k níž se blížili Tolkandové.

Boj byl stále ještě na vážkách. Tolkandové neutrpěli vážnější ztráty. Bylo jasné vidět, že Pozemšťané záměrně udržují odstup od některých protivníkových plavidel, jako kdyby se jich báli..

„Jóóó!“

Několik Galaktiků v sále pozvedlo rozjásaně paže, když se první eloundarská loď proměnila v ohnivou kouli. Zdálo se, že Herge Torrensové vyjde její taktický záměr.

„A teď tu druhou!“ zaječel Borgon. „Tak do toho!“

„Velitelko!“ Muž v centrále mluvil klidně, ale podle hlasu se dalo poznat, že nepřináší potěšující zprávy.

Herge Torrensová na obrazovce otočila hlavu. „Ano?“ zeptala se.

„První neezské lodi se už dostaly dost blízko. Matjuulaje zčásti pod vlivem skenování. Je mi líto.“

Daniela zatajila dech. V trivideovém sále zavládlo naprosté ticho. Co se to zase, sakra, děje .

Herge Torrensová na několik vteřin, které Daniele připadaly jako celá věčnost, zavřela oči a pevně stiskla rty. „Pozdě,“ řekla vzápětí. „Přiletěli jsme příliš pozdě. Stačilo deset všivých minut, a měli jsme je.“

„Hej, co to má znamenat?“ zavřískl Borgona povyskočil. „Jak to, že jste přišli pozdě? Odpráskněte je, vymet’te je z vesmíru!“

Herge Torrensová se zhluboka nadechla, a pak se napřímila a oči se jí vlhce zaleskly. „Ustupujeme!“ nařídila. „Už pro Matjuulu a její obyvatele nemůžeme udělat víc. Rozkaz všem jednotkám! Stáhněte se zpátky na základny! Operace skončila!“

Unithan Borgon vytřeštil oči. Stál tam jako zkamenělý a zraky všech se obracely k němu. Obří obrazovka ztmavla. Skončil přenos z reportérské lodi.

„Dobytkové“ zaječel Borgon. Máchal kolem sebe divoce pažemi a ustavičně řval: „Vy zatracení dobytčové, podělaní zbabělci! Zrádci! Nechali jste nás v bryndě! Ať vás sežere hvězdný satanáš, vy...!“

Náhle zmlkl poté, co mu medorobot vpíchl uklidňující injekci.

Skončila bitva o Matjuulu. tedy alespoň pro Galaktiky na Kataoře a pod jejím povrchem...

6.

„Já to prostě nechápu,“ povzddechla si Daniela M’Punová vyčerpaně. „Nemáme spojení s povrchem, ani pípnutí. Nefunguje vysílačka ani žádné vedení. To přece není normální.“

„Na takovéhle nehodě není normálního nic,“ namítl Kim Čun Kee filozoficky. „Nehleď na to - Co vlastně je normální?“

„Povedeme teď snad učenou teoretickou diskusi?“ bránila se ochablé Daniela.

Nechala si před chvílí vpíchnout trankvilizér, aby dostala alespoň zpola pod kontrolu své bičované nervy. Matjuula patřila již několik hodin minulosti a Borgon upadl do uměle navozeného hlubokého spánku. Nyní se museli věnovat vlastním problémům na patře číslo osmnáct.

Nebo...?

„Na co myslíš, *nkosikazi* ?“

„Kime, ty starý šikmooký mizero, přestaň s těmi nesmysly. Právě jsem...teď ale máme důležitější věci na práci než tady tokat. Naposledy ti říkám – momentálně o tebe nemám zájem, jasné?“

„Jasně,“ odpověděl Kim a spokojeně se usmál. „Ani já momentálně nechci.“ Zvlášť přitom zdůraznil slovo *momentálně*, ale Daniela předstírala, že si toho nevšimla.

„Dovedeš si představit, že by Tolkandové mohli napadnout také Kataoru?“ zeptala se ho, místo aby se třeba přela o délku důraznost slůvka momentálně.

„Napadnout nás?“

„Představ si, že bychom byli v nějakém matjuulském dole odříznuti od povrchu, přesně jako tady. Myslíš, že bychom se vůbec něco dozvěděli o tom, že byla planeta napadena?“

Kim Čun Kee se zachmuřil a odpověděl: „Nejspíš ne. Ale prosím tě- proč by si vybírali zrovna Kataoru, v galaktickém měřítku tak bezvýznamnou planetu? To by přece nebyla pro Tolkandy žádná výnosná kořist.“

„Ale? Jak vidím, nevyznáš se nejen v mé duši, ale ani v psychice Tolkandů,“ popíchla ho jízlivě Daniela. „Čím je podle tebe Matjuula tak významná, že jim stála za invazi? jakou kořist tam asi hledají?“

„Otroky,“ odpověděl pohotově Kim. „Jediné, co Matjuulu odlišuje od tisíců dalších světů, je skutečnost, že na ní žijí dvě miliardy Unithanů. Teď zřejmě o pár milionů méně. Většina se přece určitě nestačila uklidit do bezpečí. Jsou stále na Matjuule, nyní v tolkandském područí.“

„Opravdu věříš, že jsou ještě naživu?“

Kim pokrčil rameny a odpověděl otázkou: „Co by si Tolkandové asi počali s dvěma miliardami mrtvých? Danielo, žádný agresor přece nevyhubí do posledního příslušníky nějakého národa. To by přece nedávalo žádný smysl. Je to neetické, nelogické a především neekonomické. Nevím sice, co táhne

hlavou Tolkandům - pokud tedy vůbec nějakou mají - ale je klidně možné, že si chtějí udělat z Unithanů třeba otroky svých milostných choutek, co já vím?“

„Dovedeš myslet také na něco jiného než na sex?“

Kim se zamyslel, a pak s úšklebkem připustil: „Teoreticky ano, ne však v tvé přítomnosti.“

Daniela vypěnila a napřáhla. Kim se příkrčil a pozvedl v obraně paže. „Nebij mě!“ zaškemral teatrálně. „Jenom mě zase nebij!“

Daniela spustila ruku a vážně se mužíka zeptala: „Copak ti tyhle tvé poznámky nepřipadají vsutku nevhodné a nechutné?“

Kim pokýval hlavou a špitl. „Uznávám a omlouvám se. Unithanové se o mých představách ale nikdy nedozvědí, a mně to pomáhá, abych nezcvokl definitivně. Ale dobrá, už toho nechám! Hele, jak se vlastně budou jmenovat naši potomci - Keeové, nebo M'Punové?“

„Jsi fakt nemožný,“ vyprskla Daniela a zasmála se.

Měla Kima přečteného, přinejmenším v tomto ohledu. Dovoloval si podobné drzé hlouposti, aby ji přivedl na jiné myšlenky a přiměl ji neutápět se v beznadějných úvahách, kterých se v posledních hodinách nakupilo vsutku hodně. A to se mu také dařilo.

„Necháme, ať to rozhodne barva jejich pleti, ano?“ pokračoval nevzrušeně Kim. „Myslím, že to budou zajímaví míšenci.“

Daniela pozvedla odmítavě ruku a napomenula ho: „Vrátíme se k vážnějším

věcem, ano? Myslíš, že jsme tady na Kataoře v bezpečí?“

„Před Tolkandy určitě. Ať jsou jakkoli brutální, musejí mít pro své akce důvody, které jsou - alespoň z jejich pohledu - rozumné a reálné. Pravděpodobně potřebují lacinou pracovní sílu.“

„Ale nato jsou přece roboti! Tolkandové přece určitě mají robotizovaný průmysl! Jejich lodi - to přece není žádná ruční práce.“

„Máš pravdu,“ připustil Kim. „Ale roboti jsou drazí, a navíc existuje nemálo méně složitých operací, které provedou mnohem laciněji živí tvorové. Zvlášť když do nich nemusíš investovat víc než rýži a čaj. Roboti jsou svým způsobem také otroci. Jsou sice velmi schopní, ale jejich výroba je velmi nákladná. Kromě toho živé bytosti se reprodukují samy - tedy když jsou připuštěny.“

„Je opravdu úžasné, jakou kličkou ses dostal od robotizace zpátky k sexu,“ poznamenala Daniela kousavě.

Uchýlila se do svého příbytku a rozvalila se na posteli. Zapnula masážní přístroj, který jí přejížděl pomalu, důkladně po zcela ztuhlých zádech. Bylo to skoro tak příjemné jako...

Zatraceně, pomyslela si a měla co dělat, aby se nerozesmála. Ted' s tím začnu ještě sama! Zatracený Kim!

„Tak fajn, kdy se do něčeho pustíme? Nemám ve zvyku čekat. Nijak situaci nezlepšíme, když budeme sedět a popíjet čaj,“ prohlásila nyní.

„To záleží na tom, jaký čaj se pije...“ poznamenal Kim. „Zprvu - ale to by

neodpovídalo tvé povaze - můžeme počkat, až nás odsud vyhrabou. Když budeme mít smůlu, potrvá to hezkých pár dní. Chylus... ach, víš ty vůbec, co znamená slovo *chylus* ?“

„Nemám ponětí!“

„Chylus je zvláštní forma lymfy vycházející ze střevního traktu, bílé až nažloutlé barvy, s vysokým podílem tuku. Ať už dal našemu příteli to.to případné,jméno kdokoli, buď vůbec netušil, co znamená, nebo toho chudáka šíleně nenáviděl už od narození.“

„To je úžasné, co všechno znáš.“

„Byl jsem tři roky pozemským šampionem v *jeopardy* .“

„Objevují v tobě netušené kvality,“ zachichotala se Daniela.

„Ty největší ještě zdaleka neznáš!“

„Tak zpátky k věci!“ zarazila ho Daniela. „Možnost dvě. Máš nějaký alternativní plán?“

„Technicky vzato máme všechno, co potřebujeme. Můžeme se provrtávat nahoru, dokud se nevysvobodíme ze závalu sami. Náš sympatický přítel by ale příliš neocenil, kdybychom mu takhle provrtali příčně jeho štolu.“

Daniela zamyšleně přikývla. „Bylo by bývalo lepší, kdybychom nechali pro případ nouze instalovat v každém patře transmitter.“

„Ano, to by bývalo lepší,“ připustil Kim. „Ale zároveň dražší. A jak známo, argument ve prospěch co nejnižších nákladů tady zvítězí vždycky.“

Daniela máchla pohrdavě rukou. „Ted' mi nejde o náklady,“ prohlásila zahořkle. „Ale o bezpečnost našich horníků. Viděl jsi je přece sám v tri-

videovém sále. Mají strach, ani ne tak o sebe, jako o své blízké, které nechali nahoře. Kdo ví, kterou planetu napadnou Tolkandové příště?“

„Bude jich hezkých pár,“ řekl Kim Čun Kee. „Podle posledních zpráv má tolkandské loďstvo skoro sto tisíc jednotek, které se shromáždily v sektoru 47 Tucani.“

„Sto tisíc lodí?“ vyhrkla Daniela zděšeně.

„Tolik se uvádí. Pokud se na jednu planetu vrhnou dva tisíce jednotek jako na Matjuulu, můžeme počítat, že jsou schopni napadnout padesát světů najednou.“

Daniela zakroutila hlavou a vyhrkla: „A čím se proti nim můžeme bránit?“

„Lepšími loděmi,“ řekl jí Kim Čun Kee. „Může jich být klidně i méně, ale záleží na tom, aby všechny byly vybaveny funkčními kompenzátory. Viděla jsi to sama - u Matjuuly je měly pouze tři lodě, a ještě měly dost velké problémy. Pokud se Tolkandové rozhodnou pro rozsáhlou ofenzívu...“

„Pak zničí Ligu svobodných Pozemšťanů.“

„Nebo Křišťálové impérium,“ přisadil si Kim. „Či Fórum Raglund. Nebo koho se jim zachce. Je to jen otázka času.“

„Bude to šílený závod o čas kdo bude rychlejší. Náš průmysl ve výrobě těch 5 D hraček, nebo tolkandské loďstvo? Děsivé pomyslení!“

Korejce se zatrpkle uchechl a prohlásil: „A přitom ani nevíme, jestli nám už Tolkandové předvedli všechno. Zaručeně mají ještě něco v rukávu.“

„Je alespoň známo, odkud jsou? Jsou z Mléčné dráhy?“

„To není pravděpodobné jistě, Galaxie je velká, mnohem větší, než si dovedeme představit. Zatím jsme prozkoumali jen zlomek sluncí a jejich soustav. Ale natolik technicky vyspělá velmoc, jako jsou Tolkandové, by se určitě nebyla schopna před námi ukrývat celá tisíciletí. Můžeme zaměřit jejich lodě, sice s nemalými problémy, ale přece jen. Takže bychom je museli objevit už někdy dřív. Ne, myslím si, že jsou z větší dálky.“

„Ale proč přiletěli sem? Co od nás chtějí?“

Kim pokrčil rameny. Zjevně mu nebylo do žertování ani do dvojmyslných poznámek. „Nemám tušení,“ řekl. „Možná na to přijdeme, až je porazíme. Nebo až porazí oni nás. Anebo taky to nezjistíme nikdy. Když po mně skočí lev, aby mě sežral, mohu klidně chápat jeho pohnutky, ale budu na ně kašlat a začnu se bránit. A když to nepůjde jinak, pokusím se ho zabít - dřív než on rozsápe mě. Jeto prosté.“ Daniela pokývala hlavou, vstala z lůžka a řekla: „Musíme si promluvit s ostatními. Navrhnout jim, co chceme udělat. Sdělit jim zkrátka a dobře svou strategii.“

Kim svraštil čelo a prohlásil: „Můžu ti říct rovnou, co ti povědí. Jednu prostou větu - *Dostaň nás odsud!*“

Daniela na to nic neřekla, oba Galaktici opustili apartmá a zamířili do triviálního sálu. Praskal ve švech a na obří obrazovce se opět odehrávala bitva. Vládlo zde naprosté ticho, všich-

ni byli bledí a hleděli mlčky na projekční stěnu.

„Azgola,“ vysvětlil kdosi Daniele. „Arkonská kolonie. Neměli nejmenší šanci...“

„Cože?“ vyhrkla. „Křišťálové impérium?“

„Zdá se, že Arkonidané se rozhodli použít své loďstvo výhradně k obraně centrálních světů. K Azgole poslali jen hrstku lodí. Netrvalo to ani deset minut, a bylo po všem. Neezové a Gazkarové je převálcovali, planeta je obestřena slupkou skenovacího záření a Eloundarové právě vykládají z lodí ten svůj zatracený vivok...“ Mohutný Ferron mluvil klidně a používal záhadné výrazy tak samozřejmě, jako kdyby jim plně rozuměl.

„Takže zjevně nejen Fórum Raglund, ale i Křišťálové Impérium,“ hlesl Kim Čun Kee hořce. „Vsadím krk na to, že na řadu přijde dřív nebo později i Liga svobodných Pozemšťanů.“

„Pche,“ vyprskl Ferron. Pocházel z jedné planety systému Vega, vzdáleného pouhých deset světelných let od Sluneční soustavy, nacházejícího se tedy v samotném srdci LSP. „Co proti nim chceš nasadit? Peníze? Nebo vlastní hlavu? Obojí má prakticky nulovou hodnotu. Řekl bych, že sedíme všichni do jednoho v pěkné...“

„Vypněte zvuk!“ přikázala Daniela. „Musíme si promluvit!“

V sále zavládlo napjaté ticho. Ve vzduchu se vznášel těžký pach zpočených, vyžděšených těl, do kterého se mísila vůně silného alkoholu.

„Otázka zní úplně stejně jako včera,“ spustila Daniela. „Co podnikneme my tady na Kataoře – lépe řečeno pod jejím povrchem. Kim se domnívá, že tahle planeta je příliš bezvýznamná, než aby byla napadena, a já s ním souhlasím. Proto jsme tu v bezpečí...“

„Prozatím,“ vpadl jí do řeči Ferron. „Věčně to ale trvat nebude. Počítej se mnou: Sto tisíc lodí, to je padesát přepadových flotil. Na Matjuulu a Azgolu jim stačilo pár hodin. Dejme tomu, že jedna flotila ovládne za den dvě až tři planety. To je denně celkem sto až sto padesát planet. Za měsíc to dělá tři až čtyři a půl tisíce. Jinými slovy, i když možná patříme k nejméně významným světům Mléčné dráhy, stejně přijdeme na řadu, třeba za pár měsíců. Je mi líto, ale příští narozeniny nejspíš už neoslavíš.“

Když skončil, ticho bylo ještě tísnivější.

„Pozemšťané tomuhle říkají kupecké počty,“ přihlásil se o slovo Kim Čun Kee. „Neptejte se mě, co je kupec a jak to souvisí s matematikou, to vážně nevím. Přesto se odvážím tvrdit, že závěr celého výpočtu je hodně pochybený. Planet je přece tolik, že by Tolkandové museli vystačit na jednu s dvěma třemi plavidly, abychom uvažovali o měsících...“

„Budou jim stačit bohatě, až zničí všechno naše loďstvo,“ kontroval Ferron. „Nechci tu ale šířit pesimismus; ještě jsem se nevzdal naděje. Konec konců přece ve vesmíru existuje něco jako superintelligence ID.“

„Pche,“ vyprskl kdosi. „Na **ID** klidně zapomeň. Tenhle problém si budeme muset vyřešit sami.“

„Určitě ho ale nevyřešíme tady na Kataoře,“ namítl Ferron. „Danielo, vím, že jsi naše šéfka. A že musíš hrát podle pravidel vedení dolu. To znamená, že se od nás očekává, že co nejdřív začneme zase pracovat na předku a těžít, jako by se nic nedělo.“

Daniela přikývla a přisvědčila: „Právě o to půjde. Konec konců nemohou zpanikařit Galaktici na všech planetách a vykašlat se na práci.“

„Možná,“ připustil Ferron a upřeně se na ni zahleděl. „Já mám ale syna, který slouží ve flotile Ligy, a rád bych ho ještě jednou viděl. Nebo si s ním alespoň popovídal pomocí hyperkomu. Potom se můžeme zase pustit do práce. Šílím z toho, jaké hrůzy vidím na trivideové obrazovce, a přitom nemůžu nic dělat.“

„Zcela správně!“ ozvalo se ze zadních řad. „Vyved’ nás ven, Danielo. Musíš nás dostat odsud za každou cenu!“

„A jestli ti za to bude chtít Haemat utrhnout hlavu,“ uchechtl se Ferron, budeme tě bránit Pověz mu prostě, že ses podvolila nátlaku většiny. Aspoň předpokládám, že mluvím za většinu z nás, nebo snad ne?“

Z davu se ozvalo souhlasné zamručení. Daniela si povzdechla.

„Nestav se proti nám,“ poprosil ji Ferron. „Bude to tvrdá dřina, a my tě potřebujeme. Takže?“

„Uvolněte cestu! Tamhle přicházejí další...“

Daniela se otočila. Ve dveřích sálu se objevili tři Galaktici. Měli ztrhané rysy, ale tvářili se docela spokojeně. Jeden z nich jí připadl povědomý. Vždyť je to Thornid Klaef blesklo jí náhle hlavou.

Thornid Klaef byl předák devatenáctky, nejspodnějšího patra dolu. Daniela se k němu rozběhla a objala ho.

„To je nádhera, že jste to dokázali,“ vydechla. „Jak to vypadá u vás dole?“

Klaef pokrčil široká ramena a odpověděl: „Nejspíš podobně jako u vás. Je to bída, ale nemáme žádné mrtvé ani raněné. A co vy?“

„Jsme odříznuti. Nemáme kontakt s povrchem,“ oznámila Daniela.

„To jsem si mohl myslet,“ zamumlal Klaef a protřel si oči. „Ten hajzl Haemat!“

„Nevíme, co se stalo nahoře. My...“

„Měli bychom se pustit do práce,“ přerušil ji Klaef. „Nepřišli jsme se sem bavit.“

„Jak jste to vůbec dokázali?“ zeptal se ho Kim Čun Kee. „Antigravitační šachty přece vypadly, a dopravníky jakbysmet, ne?“

„Vyšplhali jsme se šachtou jako horolezci,“ zavrčel Klaef. „Poprvé, co tady dělám, jsem neměl strach, že mi spadne hora na hlavu, ale že se sám zřítím do hloubky. Vytáhli jsme s sebou nahoru ocelová lana a budeme moct zachránit také ostatní.“

„Zachránit?“ vyhrkla poděšeně Daniela.

„Přesně tak. Naše patro se plní vodou a bez techniky shora ji nedokážeme zastavit.“

V trivideovém sále se rozlehl znepokožený šepot.

„Kolik vám zbývá času?“

„Hádám, že tak den. Ale za deset dvánáct hodin budeme muset vypnout techniku, jinak zkratuje vedení. Bez pomoci zvenci to nedokážeme.“

Kim Čun Kee pozvedl paži a zvolal: „Tak do toho! Musíme je dostat nahoru!“ Vzápětí vyběhl z kinosálu a v patách se mu hnali horníci pracující na čelní ražbě a několik servisních techniků.

Klaef se držel v Danielině blízkosti. „Je ti jasné, že se voda dostane dřív nebo později i sem?“ vyhrkl.

„Samozřejmě,“ odpověděla. „Za jak dlouho?“

„Těžko říct. Před třemi týdny jsme při ražení chodby navrtali akvifer.“

Daniela věděla, že akvifer je podpovrchová vrstva vedoucí vodu.

„Nemám tušení, jakou má kapacitu. Možná voda přestane co nevidět vytékat, ale tomu sám moc nevěřím. Čerpadla zatím vytlačila nahoru miliony krychlových metrů vody, ale teď nefungují. Když budeme mít smůlu a co nejdřív nenaskočí - hádám, že máme tak nejvýš dva týdny.“

„To by mělo stačit,“ zamumlala Daniela a neubránila se pousmání.

„Co ti na tom připadá tak legrační?“ vyhrkl Klaef.

„Právě jsme všichni diskutovali o tom, jestli se máme snažit prokopat nahoru, nebo ne. Teď už si vybírat nemůžeme. Bude to muset uznat i sám velký Chylus Haemat.“

Předák devatenáctky se zahořkle uchechl a zavrčel: „To doufám. Ale zase tak moc s tím nepočítám. Viděli jste trivideové vysílání, ne?“

„Převálcovali Matjuulu, padla Azgola - kdo přijde na řadu teď?“ povzdechla si Daniela.

„To momentálně není náš největší problém,“ prohlásil drsně Thornid Klaef. „My máme jiné starosti.“

„Invaze bude pokračovat i ve chvíli, kdy se dostaneme na povrch,“ namítla Daniela. „Kim si myslí, že Kataora je pro Tolkandy příliš bezvýznamná, a já s ním souhlasím.“

„Doufejme, že máte pravdu,“ prohlásil s povzdechem Klaef.

7.

„Pozor!“ vykřikla Daniela. „Nasadte si okamžitě respirátory!“

Obslužný personál měl právě spoustu práce se záchranou kamarádů z patra číslo devatenáct. Vytahovali je šachtou vždy po dvou a byla to zdlouhavá a vyčerpávající práce. Techniky a horníky ale pobízelo ke spěchu šplouchání tekoucí vody, které bylo slyšet, když zavládlo na chvíli ticho.

Tento zvuk patřil ke každodenní realitě kataorského podzemí a nikoho neznepokojoval - pokud ovšem současně bylo slyšet vrčení čerpadel. To však náhle chybělo. Zatím ještě nikdo nepanikařil, ale každý věděl své - když se nezdaří záchranná akce, utopí se dole tisíce jejich kolegů.

„Tak jdeme na to!“ pobízela všechny Daniela.

Ze všeho nejdříve by byla použita dezintegrátor, ten však byl v podzemí životu nebezpečný. Tyto přístroje rozkládaly molekulární strukturu materiálu, na který byly namířeny. Pracovaly rychle a s milimetrovou přesností. Hmota se rozpadala na obrovské množství molekulárního prachu. U většiny hornin a minerálů to nebyl problém, ale uhlí rozložené na mikroskopické částice bylo velmi snadno zápalné. Když se tento prach smísil se vzduchem, stačila jiskřička a výbuch byl ještě hroznější, než když explodoval důlní plyn.

Ze stejného důvodu se nedaly použít termické paprskomety. Zbývaly tedy dvě možnosti - klasické trhaviny a ultrazvuk.

Daniela se rozhodla pro ultrazvuk. Při trhavacích pracích se spotřebovalo vždy obrovské množství kyslíku, a toho zde nebylo zrovna na rozdávání. Kromě toho každá exploze rozvířila jemný prach, který bylo nutno zvlhčit vodou, a na to nebyl čas.

Nezbývalo tedy než rozrušit horninu ultrazvukem o kmitočtech několika set herců. Prach, který se při tom tvořil, byl dostatečně hrubý a nehrozilo nebezpečí exploze.

Zatímco se jeden tým propracovával metr za metrem vzhůru, ostatní odstraňovali drť. Nemohli ji prostě naházet do hlavní šachty, protože tou jejich kolegové stále ještě vytahovali horníky z devatenáctky. Proto se musela skrývka odkládat do postranních štol, a to bylo pracné a časově náročné.

„Velmi dobře,“ pochválil horníky Thornid Klaef. „Pokračuje to rychle.“

Mohli se bavit normálně, protože ultrazvuk lidské ucho nevnímá. Bylo slyšet jen nárazy padající drtě a výkřiky horníků.

„Ještě tak pět šest hodin, a prorazíme to,“ odhadovala Daniela M'Punová. „Možná napadlo ty ze sedmnáctky totéž a prokutávají se také nahoru. To bychom pak mohli projít rovnou na šestnáctku. Pak to ale bude přirozeně horší.“

„Ale proveditelné,“ namítl Klaef. „Až se prokoušeme na patnáctku, pak...“

Daniela se musela jen smát takové dávce optimismu. Snažila se představit si, jak to asi vypadá na šestnáctce. Štoly zahrazené tunovými balvany a rozbitou technikou - a možná i mrtví a ranění. Jen doufala, že některé úseky nebyly poškozené a že v nich mohli lidé přežít. *Musíme je vyhrabat, jenom aby ještě žili...* pomyslela si. Koutkem oka zahlédla Kima, který se k ní hnál.

„Eutethova hvězda,“ hlesl zachmuřeně, když se zastavil před Danielou a Thornidem Klaefem. „Třetí planeta soustavy je Euhja.“

Daniela si vzpomněla okamžitě. Eutethova hvězda se nalézala ve vzdálenosti víc než 8000 světelných let od Sluneční soustavy, poněkud stranou běžných obchodních tras. Ve 23. století ji zpustošily kovobylinky, které sežraly, nač přišly. Ale tam také konečně došlo k prvnímu kontaktu mezi Červouny a Pozemšťany.

„Euhja je prakticky neobydlená,“ sdělil jim Kim. „Vodní svět, který

obývají pouze nižší živočichové. Má jediný kontinent velikosti ostrova.“

„A tam zaútočili Tolkandové?“

„A dobyli planetu bez odporu. Jedna flotila Ligy vypočítala kurz ježatek a pronásledovala je. Ale nezasáhla - a proč také? Měly snad posádky riskovat život, aby zachránily pár mořských živočichů?“

„A co tam Tolkandové hledávají? Co si od toho slibují?“

Kim pokrčil rameny. „Nemám tušení, ale tahle zpráva trochu zklidnila situaci v sále. Takhle se zvyšuje počet možných světů, které chtějí Tolkandové dobýt: A klesá pravděpodobnost u jednotlivých planet, že se stanou kořistí.“

Daniela mu pohlédla do obličeje a vyhrkla: „A současně to zvyšuje možnost, že se jejich cílem stane naše bezvýznamná planeta.“

„To jsem ovšem našim neřekl,“ připustil. „Jak to jde?“

„Jako na drátku,“ odpověděla Daniela. Thornid Klaef se držel zpátky. Daniela velela na osmnáctce, a proto dodržoval pravidla hry, i když situace byla kritická. „Kdyby takhle šlo všechno,“ povzddechla si.

„...což se s největší pravděpodobností nestane...“

„...byli bychom hotovi za několik hodin. A co vy?“

„Až prorazíte, budou všichni z devatenáctky a osmnáctky připraveni vydrápat se nahoru do šestnáctky. Přesně načasováno, ne? Ostatně, vypadáš velmi dobře.“

„Nevykládej nesmysly!“ okřikla Daniela Korejce.

„Má pravdu,“ uchechl se Klaef. Oba muži se zakřenili.

„Vezmeš to za mě?“ zeptala se Daniela předáka devatenáctky. „Chci se porozhlédnout po centrálním úseku.“

„Dobrá,“ řekl Thornid Klaef. „Pokusím se nic nezkazit!“

Daniela přešla s Kimem ke kluzáku a spolu pak zamířili zpátky k ubytovacímu prostoru. Byla unavená a nevyspalá, a špinavá. Horká sprcha byla přesně to, co teď potřebovala. Než však se vydala do svého apartmá, zastavila se ještě s Kimem v trivideovém sálu, aby se dozvěděla nejnovější zprávy.

„Je to skutečně neuvěřitelné, prohlásil Kim Čun Kee zatrpkle. „Na všech kanálech běží zprávy o invazi. Na všech! A všichni pořád dokola opakují včerejší záznamy z Matjuuly. Všichni včetně místních stanic.“

„A říkali také něco o nás?“

„Je to divné, ale ani slovo. Pořád mluví o Tolkandech. Zřejmě jim nestojíme ani za kratičký šot.“

Daniela pevně stiskla rty. „Chylus Haemat bude mít určitě radost, že se nikdo nezajímá o důlní neštěstí,“ hlesla. „Zřejmě bylo málo mrtvých, aby to stálo za reportáž. A Haemat na nás média sám určitě neupozorní.“

Pohlédla na Kima a pokračovala: „Když bude mít ještě větší kliku, invazoři napadnou a dobydou Kataoru. On uteče soukromou lodí, a my si to odskáčeme. Vrchní velení mu nebude nic vyčítat, protože o nás nikdo neví.“

„Vidíš to všechno moc černě, bílá královno,“ namítl Kim. „Promiň, to nebyla žádná rasistická narážka.“

„Ani jsem to tak nebrala, šikmoočko,“ odsekla Daniela. „Mám dojem, že teď potřebuju jako sůl pořádnou sprchu...“

„Nechceš, aby ti někdo umyl záda?“

„To zvládnou docela dobře sa...“ Daniela se zarazila uprostřed věty, protože se změnil obraz na obří projekční stěně. „Všemohoucí!“ zanaříkala ztrápeně. „Oni se pustili do Ligy!“

8.

Tayloz Ůpkek zářil, jako kdyby ho právě zvolili gataským císařem. Před několika minutami se vrátil posel a ohlásil, že byla úspěšně zakončena operace *Dánsko*.

Znamenalo to, že geneticky zmanipulovaná rostlinná semena byla zaseta do trokanské půdy. Lstivý Ůpkek nařídil, aby tihle rostlinní zabijáci byli rozmístěni v bezprostřední blízkosti příbytků, v nichž žili vůdci Nových herreašských realistů. Až vzejdou, o čemž Tayloz Ůpkek s Centoarem Vilgorem nepochybovali ani na okamžik, nebudou tito vůdci -především pak Vej Ikorad a jeho důvěrník Tandar Sel - již narušovat činnost delegace Fóra Raglund. Aras je ujistil, že rostliny začnou díky růstovému stimulátoru kvést už za pár dní.

„Lépe to ani nemohlo dopadnout,“ zvolal vesele Ůpkek. „Zaseli jsme naše semena hned vedle těch, která vpravili do půdy Pozemšťané. Až přijde čas, Herreachové budou obviňovat je a oni nebudou moct dokázat, že v tom nemají prsty. Ani moderní genové technologie nemohou stoprocentně vyloučit nehody...“

„Bohužel,“ uchechtl se Vilgor, hned ale zvažněl.

Také na palubě AZTAKTU měli možnost přijímat signál četných trivideových vysílačů, které přinášely nejnovější zprávy o událostech na Mléčné dráze, především v sektoru 4 7 Tucani.

Tam se stále zdržovala obrovská tolkanská flotila a zdálo se, že je den ze dne početnější. A jeden za druhým se od téhle armády oddělovaly svazy několika tisíců lodí a vydávaly se k neznámým cílům.

Centoar Vilgor odpovídal za to, že byly pečlivě vypočítány kurzy těchto svazů a zjištěny jejich cíle. Data se okamžitě přenášela do akonského systému. Řídil se úvahou, že zatím neznámé kouty vesmíru by mohly skýtat vhodné možnosti pro akonskou expanzi, až budou zlikvidováni Tolkandové. Ani na okamžik nepochyboval o tom, že agresori budou poraženi na hlavu.

Jistě, existovalo určité riziko, že ohrožen bude také Akon, ale Vilgor se již dávno pojistil i pro tento případ. Měl v úmyslu uchýlit se diskrétně na odlehlou planetu, kterou Tolkandové neobjeví, dokud bude žít. Co bude po jeho smrti, to bylo Vilgorovi naprosto lhostejné. V jeho žebříčku hodnot byl nejvyšší on sám, pak dlouho nic a někde hodně dole jeho přátelé a důvěrníci, s kterými spolupracoval pod pláštěm oficiální akonské politiky.

Na druhé straně - ač mu to připadalo samotnému velmi paradoxní - hodně důvěřoval schopnostem Pozemšťanů a Ligy. Pokud si mohou Tolkandové na

někom vylámat zuby, pak to budou jedině oni. Nicméně vítězství bude stát Pozemšťany neslýchané oběti a velmi je oslabí vojensky a hospodářsky. No a pak by se Liga svobodných Pozemšťanů mohla zhroutit a Akon se ujme vlády, pokud zůstane ušetřen tolkandské invaze.

Byl to odvážný kalkul s mnoha neznámými nebo proměnnými faktory. A přesně tyhle situace, jdoucí na ostří nože, Vilgor miloval. Musela však být zachována jeho naprostá bezpečnost. Osobní riziko nevyhledával.

„Pro případ, že by Tolkandové napadli Ligu,“ spustil opatrně, „přijde jí Fórum Raglund na pomoc?“

Tayloz Ůpkek na chvíli zaváhal, a pak sebejistě odpovéděl: „S největší pravděpodobností. Konec konců nechceme, aby nás celá Galaxie měla za spolek bezcitných zbabělců. Samozřejmě, že uzavřeme v nouzové situaci spojení s Ligou.“ Mazaně se uchechtl a dodal: „Jistěže po pečlivých politických a technických přípravách ...“

Jinými slovy se dalo říct, že fórum Raglund bude hrát na čas. Povede zdloouvá jednání a nekonečné konzultace, při nichž se bude neústupně dohadovat o nedůležitých detailech. Než skončí tato politická, vojenská a diplomatická tahanice, možná nezůstane z Ligy svobodných Pozemšťanů kámen na kameni.

Vilgor sledoval útok Tolkandů na Matjuulu a již v té chvíli mu byla jasná taktika Raglundu. Ani v nejmenším nedodrží závazky, které všichni členové

slavnostně podepsali, když bylo založeno Fórum Raglund, tedy sdružení těch galaktických národů, jež nepatřily ani ke Křišťálovému impériu, ani k Lize svobodných Pozemšťanů.

Tehdy všichni slavnostně odpřísáhli, že si budou vzájemně pomáhat a stát si po boku v krizových situacích. Nic z toho nebyla pravda. Především Topsiderové, část Bluesanů a Akonané provozovali sobeckou politiku a jen zneužívali slabší národy ve svůj prospěch. Těžili ze skutečnosti, že tyto národy na nižším stupni vývoje civilizace měly špatnou organizaci a slabou státní správu, třebaže byly oficiálně samostatné a nezávislé.

Bluesané chladnokrevně obětovali u Matjuuly malou flotilu šedesáti lodí. Tahle mise byla předem odsouzena ke zkáze a měla vlastně jen propagandistický účel. Centoar Vilgor tento manévř velmi ocenil, měl dojem, jako by pocházel z jeho vlastní strategické dílny.

Spokojeně pohlédl na Tayloze Ůpkeka a pomyslel si. *Jeden mizera se dívá na druhého a oba o sobě vědí, že jsou mizerové. A navíc je každý z nich přesvědčen, že právě on je ten lepší, mazanější a úspěšnější mizera.*

Akonan se pousmál. Ani v nejmenším nepochyboval, že právě on je ten větší prohranec. Tayloz Ůpkek mu sloužil pouze jako šachová figurka, která se dá v případě nouze obětovat, jako loutka, za jejíž provázky tahá a která si přitom připadá lstivá a významná.

Největší slabinou veškeré politiky je osobní ješitnost, slýchával Centoar

Vilgor od své matky, mistryně ve svém oboru. *Této slabiny je třeba šikovně využít a současně si našinec musí dát bedlivý pozor, aby sám ješitnosti nepodleh.* A to je celé tajemství, víc znát nepotřebuješ, synku, říkala mu.

Centoar Vilgor náhle pocítil hluboký vděk vůči ženě, která mu darovala život a ukázala mu, jak ze všeho vytěžit pro sebe největší zisk.

„Jsem zvědav,“ prohlásil Akonan, „až nastane chvíle, kdy Pozemšťané...“

Vtom za Ůpkekovými zády zazářila trivideová obrazovka a ozval se neznámý mluvčí: „Mimořádné hlášení, Výsosti!“

Ůpkek a Vilgor na sebe rychle pohlédli. Zřejmě nadešel čas. Buď šlo o centrální svět Bluesanů či Akonů, nebo o jednu z hlavních planet Pozemšťanů.

Vilgor náhle cítil, jak se mu svírají útroby. Přece v něm hlodaly určité obavy a starosti. Rozhodl se, že je bude ignorovat.

Nesměl připustit, aby jeho chladný rozum ! nepříznivě ovlivňovaly nepřípadné emoce.

„Je to Vega,“ prohlásil Bluesan a špatně skrýval uspokojení. „Takže Liga.“

Centoar Vilgor si uvědomil, že jde o pouhých deset světelných let. Pro moderní kosmickou loď je to, co by kamenem dohodil. Stačí skok a Tolkandové se mohou objevit ve Sluneční soustavě a nad Trokanem.

„Zvýšená pohotovost!“ přikázal Tayloz Ůpkek. „AZTAKT musí být připravena k okamžitému startu.“

„Provedu , výsosti !“

„Jsem zvědav, jak se budou Pozemšťané bít,“ poznamenal Vilgor. Uvelebil se v křesle a opřel si pohodlně hlavu. Nemohl se dočkat, výjevů, které se mu naskytnou během příštích minut a hodin.

„Pozemšťané nemohou ani za nic připustit, aby někdo převálcoval planetu, která je prakticky na prahu jejich domoviny,“ řekl Tayloz Ůpkek. „Musejí vrhnout do bitvy všechno, co mají k dispozici.“

„Shromáždili poblíž šest tisíc jednotek,“ hlásil Centoar Vilgor.

Stiskl obslužné tlačítko ve svém křesle a objednal si osvěžující nápoj. Víc k chuti by mu sice přišlo pozemské šampaňské - nenáviděl sice Pozemšťany, zato miloval jejich kuchyni a nápoje - ale bylo by to poněkud přehnané triumfální gesto. A Ůpkek si neobjednal nic.

Bluesan přikázal syntronice, aby zvětšila obraz na celou stěnu jeho kajuty. Nyní mohli rozeznat i detaily.

Žurnalisté ze Země odváděli jako vždy perfektní práci. Vilgorovi se to zamlouvalo, i když si byl vědom, že na Drorahu by mediálním kouzelníkům podobné svobody rychle vyhnal z hlavy. Tamní obyvatelé bylo třeba duchovně zaměstnat záplavou kombinace pravých a falešných informací a zmást je natolik, aby se v nich nevyznali. I to patřilo k umění vládnout.

„Začíná útok,“ vydechl Tayloz Ůpkek spokojeně. „Tolkandové poslali čtyři tisíce jednotek. Zřejmě vědí, že narazí na silnější odpor.“

Kosmické lodi potřebovaly zpravidla poměrně dlouhý rozlet, aby dosáhly nadsvětelné rychlosti. A stejně dlouho to trvalo, když brzdily. Proto se Tolkandové nemohli nečekaně vynořit v blízkosti cílové planety, protože by do ní ve zlomku vteřiny narazili a nebo ji v nejvyšší rychlosti minuli. Jednotky se proto materializovaly mimo cílovou soustavu.

Tyto okolnosti a technické podmínky dávaly napadené planetě jakous takous šanci se bránit. To nemohli vyloučit ani Tolkandové.

„Cistolo Khan si dává zjevně načas,“ uchechtl se Ůpkek. „Nebo že by mu nedošlo, oč jde?“

„Však on dorazí,“ prohlásil Vilgor.

Čtyři tisíce ježatek... Vypadalo to na velkou bitvu. A přesně to se hodilo Vilgorovi do krámu. Zvítězit musí přirozeně Liga Svobodných Pozemšťanů. Vega by měla utrpět několik šrámů, ale víc nic. Skutečná porážka Pozemšťanů a následná invaze do Sluneční soustavy by zaprvé ohrozila Vilgora samotného a zadruhé by útok Tolkandů přivodil okamžité zhroucení Ligy. A k tomu nesmělo dojít.

Zatím ještě ne. Teprve až Pozemšťané ušetří Tolkandům citelné ztráty. Vilgor si v zájmu Akonu přál, aby došlo k urputné, všemi prostředky vedené pustošivé válce, ve které by se obě strany nakonec totálně vyčerpaly a vykrvácely.. A kořisti se pak zmocní ten třetí, který se obvykle směje do hrsti někde v koutku. A tím by mohl být samozřejmě Akon.

„Ach, tamhle letí!“

Objevily se první jednotky Ligy a neúprosní kronikáři kosmických bitev začali počítat.

„Dva tisíce, to je dobré,“ pochvaloval si Tayloz Ůpkek. „Jo, to bývaly časy, když naše impérium mohlo bez problémů poslat do boje dvě stě tisíc lodí obrněných neprůstřelným molke-xem,“ povzdechl si vzápětí.

„Byla to vsutku slavná minulost,“ přisvědčil přátelsky Centoar Vilgor.

„A to všechno zničili ti zatracení Pozemšťané. A také Akoni,“ povzdechl si podruhé Tayloz Ůpkek.

„Co bylo, bylo,“ napomenul ho jemně Vilgor. „Vím určitě, že budoucnost Fóra bude ještě slavnější.“

Tayloz Ůpkek se zavrtěl neklidně v křesle, natáhl si nohy a prohlásil: „Za chvíli to začne.“

Vilgor sledoval statistiky. Cistolo Khan, který se osobně ujal velení, měl k dispozici pět tisíc lodí. Mezi nimi byl dost vysoký počet osmisetmetrových kolosů. Všechny je poslal do akce. Zřejmě se rozhodl bránit Vegu za každou cenu. Tolkandové se pokoušeli stejně zavile dobýt tento systém dvaachtyřiceti planet, z nichž hlavní byl Ferrol, osmý v pořadí a nejhustěji obydlený. Známé byly také další světy - Rofus, číslo 9, Gol, číslo 14, a Pigell, obíhající kolem mateřské hvězdy na dráze číslo šest. Všechny tyto planety sehrály zvláštní roli v dějinách Pozemšťanů.

Centoar Vilgor podrobně studoval historii a kulturu největšího akonského nepřítele, znal jeho vůdčí osobnosti a věděl, že právě v soustavě Vega se

započal hvězdný vzestup Terry, z které se posléze stala rozhodující galaktická mocnost.

Zde Perry Rhodan zachytil stopu bytosti, která se posléze stala známá po celé Galaxii jako superintelligence ID. Tato superintelligence skoro vždycky dávala své schopnosti do služeb Terranců. Jí také Perry Rhodan a jeho přátelé vděčili za biologickou nesmrtelnost.

Kdyby Terra ztratila Vagu, stalo by se z ní opět to, čím podle Centoara Vilgora byla ve skutečnosti - svět hrubých, domýšlivých barbarů marně prahnoucích po úspěchu.

Na obrazovce bylo možné přesně sledovat Khanovu taktiku. Snažil se překřížit kurz nalétající flotily a zabránit jí v dalším průniku do systému. Pozemšťané využili momentu překvapení a vrhli se na protivníka z boku. A skutečně se jim povedlo přimět Tolkandy, aby změnili kurz.

Stále znovu se objevovaly na obrazovce oslnivé blesky, jak Pozemšťané odpalovali své transformální bomby.

„Takže přece!“ vyhrkl Centoar Vilgor. „Co přece?“

„Indiferenční kompenzátor není Lize moc platný,“ prohlásil Akonan. „Buď nepracuje tak, jak si od něj slibovali, nebo jich mají k dispozici málo. To nevypadá dobře pro Pozemšťany!“

„K naší velké lítosti, že?“

Jednotky LSP se musely potýkat s dvěma naprosto rozdílnými protivníky. Gazkarské lodi byly obtížně zasažitelné, nebezpečné ale byly, jen když měly převahu. A protože obě strany

byly skoro stejně silné, Gazkarové nepředstavovali žádnou významnou hrozbu.

Terranci se ale nemohli pouštět do křížku s neezskými plavidly, protože zatím ještě neměli žádný obranný prostředek proti obávanému skenovacímu záření. Jediná jejich šance spočívala v tom, že předali velení lodi syntronice, jakmile se s ním dostali do kontaktu. Jen tak se dokázali dostat z ohrožené zóny. Na druhé straně ale byly tyto bojové jednotky přechodně vyřazeny z boje.

Centoar Vilgor propočítával šance. Pokud se nemýlil, analýza mu ukázala mírnou převahu Tolkandů. Zaskřípěl zuby. Ještě ne...

Úpkek ho pozoroval a zjevně se bavil. „Na čí straně vlastně stojíš?“ zeptal se sarkasticky Akonana. „Snad nefandíš Lize?“

„Jsem na naší straně,“ odpověděl Vilgor příkřeji, než měl v úmyslu. „A pro nás, tedy pro - Fórum, je lepší, když bude Liga ještě nějaký čas odolávat.“

„Jak dlouho? Hodiny? Nebo snad ještě déle?“

„Tak dlouho, dokud se oba protivníci dostatečně nevysílí,“ prohlásil Vilgor upřímně. „Nebo máš jiný názor?“

„Ale vůbec ne,“ ujistil jej vedoucí delegace Fóra Raglund. „Také mně jde přece o prospěch Fóra.“

Bitva zuřila neztenčenou měrou a změnila se v souboje jednotlivých lodí nebo svazů. Pro diváky - a na trivideových obrazovkách visela očima pravděpodobně polovina Galaxie - se stala brzy nepřehlednou a ani neúnavní

reportéři nedokázali svým klientům zprostředkovat všechno, co se odehrávalo před jejich zraky.

Po určité době Pozemšťané nabyli vrchu. Sestřelili již víc než dvě stě útočících ježtek, přitom přišli o pouhé čtyři lodi.

Centoar Vilgor se rozchechtal.

„Co tě tak rozveselilo?“ zeptal se ho Tayloz Ůpkek.

Jistě víš, jakou vášní trpí Terranci pro sportovní klání a jak jsou absurdně náchylní k nejrůznějším zbytečným statistikám? No, a tady dělají přesně totéž. Až na to, že v poli je tolik hráčů, že nelze pořádně sledovat vlastní průběh hry. Funguje jen směšná statistika.“

„Alespoň nás informuje, co se tam děje,“ - namítl zostra Ůpkek. „A o to přece jde, ne?“

Vilgor upil ze sklenky. Jaké to asi je být na palubě některé z těch lodí? uvažoval. Vidět, jak nepřátelské salvy buší do ochranných štítů, cítit, jak plášť lodi duní jako obrovský zvon. Mít příšerný strach a současně vědět, že všechno i tento strach - může provždy skončit během pouhé vteřiny.

Ne, tohle řemeslo nebylo nic pro někoho, jako byl Centoar Vilgor. Jeho řeč nebyla řečí zbraní a boje; dával přednost duchovním prostředkům - intrikám a lstím, podrazům a zradě. Rád oplétal protivníka slovy, písemnostmi a dokumenty tak dlouho, až se nemohl bránit a musel vypadnout z kola ven - nezraněn ve fyzickém slova smyslu, ale pokořen a poražen. To bylo právě métier pro Centoara Vilgora. A už se

nemohl dočkat, jak se opět pustí do práce až skončí tahle absurdní přetahovaná.

Teprve pak ukáže, co v něm vězí ~ bez násilí, mírovými prostředky, jako ten nejryzejší pacifista. Jaký to nádherný cynismus!

Počet lodí, které se zapojily do boje, se náhle prudce zvýšil. Že by Cistolo Khan povolal zálohy? To je na tom Vega tak špatně? Vilgor zatajil dech.

„Ach, to je Atlan se svými kamarádky z Camelotu,“ vyhrkl Tayloz Ůpkek. „Uvidíme, jak si povedou!“

Vilgor se cele soustředil na bitvu, která zjevně vstupovala do rozhodujícího stadia. Výsledek byl k zlosti, velmi k zlosti...

9.

„Můžeme být rádi, že máme takové přátele, jako je Atlan a ostatní z Camelotu,“ prohlásil Jeromy Argent. „Nebýt jich...“

Rafton Dibbs pokýval hlavou a těžce se nadechl.

Bitva o Vegu skončila a Tolkandové byli odrazeni. *Po těžkých bojích*, jak oznamovala média. Zničeno bylo čtyři sta ježtek ze čtyř tisíc, které napadly Vegu.

Slušný počet, pomyslel si Argent. Ale uvědomil si, že v sektoru Tucani čeká na nasazení přibližně 100 000 dalších bodlinatých lodí a údaj o zlikvidovaných plavidlech mu připadl směšně nízký.

Pozdní večer v Moondu. Argent a Dibbs zalezli zcela vysílení do svého domku a sledovali na obrazovce záznamy toho, co se dělo ve dne.

Téma tolkandské invaze bylo i nadále aktuální a zabíralo většinu vysílacího času v médiích. Ale po hrůzných hlášeních z posledních dní, v nichž se říkalo, že Liga ani ti z Camelotu ve skutečnosti nic nezmohou, byl nyní konečně důvod k radosti.

Atlanův let do Sluneční soustavy s RICEM doprovázeným PAPERMOONEM Cistola Khana se podobal vítězné přehlídce. Podle zpráv dokonce První Pozemšťanka Paola Dašmaganová projevila úmysl vyznamenat Arkonidana nejvyšším řádem, jaký bylo možné v té době na Zemi udělit.

„Taky že si ho zasloužil,“ zamumlal Rafton Dibbs. „Nebýt Atlana a dalších z Camelotu, došlo by k nejhoršímu.“

Jeromy Argent sraštil čelo a zpozorněl. „Slyšel jsi to?“ vyhrkl vzápětí. „Přistání? Touhle dobou? Kdo to jen může být?“

Připnul si respirátor a vyšel ven z domku. Opravdu ho nešálil sluch. Ze tmy vesmíru klesal na Trokan pomocný člun a dosedl poblíž Moondu. Po několika minutách se objevil kluzák a zamířil přímo k příbytku Jeromyho Argenta.

„Vypadá to na pěkně vysokou návštěvu,“ poznamenal Rafton Dibbs zaraženě.

Návštěva byla ještě mnohem urozenější, než si Dibbs představoval. Příchozí na sobě měli SERUNY a jeden z nich

byl hodně světlavý, jak bývali dřív všichni Arkonidané.

„A kruci!“ vyhrkl užasle Dibbs. „Vždyť je to Atlan! A s ním taky Myles Kantor!“

Atlan a Kantor měli skutečně v úmyslu navštívit právě Jeromyho Argenta. V jeho obydlí bylo poněkud těsně, nicméně nepotřebovali přístroje, aby mohli dýchat.

„Ne, žádný řád,“ zasmál se Atlan, když se ho Rafton Dibbs zeptal na vyznamenání. „Nenechám se zapráhnout do politické káry. První Pozemšťanka chce jen udělat dojem a ušetřit ťafku Arkonu. *Jen pohleďte, koho jste to vyhnali!* .To není můj styl, a to platí i o těch, kteří jsou na Camelotu. Máme na práci jiné, důležitější věci. Jak to vypadá na Trokanu? Mám na mysli Herreachy a raglundskou delegaci. O Hřib a zmizelého Perryho Rhodana se postará Myles...”

„Pokud to bude v mých silách,“ namítl klidně Myles Kantor. „Zatím se nemůžeme pohnout z místa: Nevypadá to zrovna dobře“

„O to lepší situace bude na Trokanu,“ prohlásil Jeromy Argent a podrobně jim vylíčil pokrok, ke kterému zde došlo.

Atlan ho pozorně vyslechl, a pak se zeptal: „Raglund tedy dost zjevně intrikuje proti Lize?“

„Vypadá to tak,“ odpověděl Argent. „Mluvil jsem s Presto Go a ostatními významnými Herreachy. Shodují se v tom, že začínají mít pochyby, zda jednáme nezištně a nechceme je náhodou kolonizovat a v členit Trokan do Ligy. Podobné výrazy Herreachové

dosud neužívali, dokonce se ani nevyskytovaly v jejich jazyce. Kolonizovat - to mohli pochytit jen od Ůpkeka. My takhle nemluvíme. A ani nemáme podobné záměry.“

Atlan se zamyslel. „Tohle nerad slyším,“ řekl po chvíli. „Ke všem starostem ještě spor s Fórem. Přitom bychom měli my všichni - mám na mysli všechny známé národy v Mléčné dráze - táhnout za jeden provaz a čelit invazi. Na politické intriky vskutku není nejvhodnější doba.“

„Zato Trokan je pro intriky jako stvořený,“ poznamenal suše Myles Kantor.

„Máš pravdu,“ připustil Atlan. „Promluví si s Herreachy a také s Taylozem Ůpkekem. Uvidím, možná se mi povede vypudit ho i s celou jeho bandou. Slíbit vám to ale nemohu - konec konců je to věc Herreachů. Když nebudou chtít, máme svázané ruce.“

„Musíme si to opravdu nechat líbit?“ zeptal se ho Jeromy Argent otřeseně. „Můžeme se tady ztrhat... Akce jako tady ještě nikdy v dějinách Země neproběhla. Trokan nás v posledku přijde mnohem dráž než celá tahle zatracená válka, a ti pacholci z Raglundu nám ještě chtějí házet klacky pod nohy? Musíme to opravdu trpět?“

„Diplomaticky ses zrovna nevyjadřoval,“ pokáral ho pobaveně Atlan. „Ale vystihl jsi to přesně. Ano, musíme si to nechat líbit. Herreachové jsou svobodný, nezávislý národ a mohou o sobě rozhodovat sami, ať se nám to líbí nebo ne. A kvůli nějakému Ůpkekovi přece nehodím tyhle zásady přes

palubu...Kdopak to sem míří? Ty někoho čekáš?“

„Vlastně ne,“ odpověděl Jeromy Argent zmateně. „Kdo to jen může být?“

„Och,“ vydechl Aras Hasdyn Flech, když vstoupil do chýše a spatřil Atlana.

„Co si přeješ?“ zeptal se příkře Argent. „Jak vidíš, máme důležitou poradu.“

Flech se upřeně zahleděl na Atlana, a pak na Mylese Kantora. Olízl si rty a zdálo se, že je nervózní.

„Přijmi místo, prosím!“ vybídl ho klidně Atlan. „Patříš přece k raglundské delegaci vedené Taylozem Ůpkekem, že. Máš nějaký problém?“

Aras zaváhal a bylo na něm vidět, jak uvažuje, zda má promluvit, nebo raději vyklidit pole. Povzdechl si a mlčel dál jako pařez.

Promluvil teprve po dlouhé chvíli. „Jsem přírodovědec,“ řekl na závěr. „A mám ve zvyku jít na kořen věci. Sice jsem rychle zasel semena, jak mi to přikázal Ůpkek, ale několik jsem si jich ze zvědavosti nechal. Chtěl jsem zjistit, co přesně jsem tu natropil a jaký podraz přichystal Ůpkek Lize.“

Rozčilený Jeromy Argent chtěl vyskočit, ale Atlan ho zarazil. „Tvá účast na tomhle - jak ty říkáš - podrazu tě příliš nešlechtí. Udělal jsi ale dobře, že jsi přišel za námi. Co jsi zjistil?“

Myles Kantor soustředěně naslouchal.

„Až rostliny vykvetou - a to bude za pár dní - budou šířit určitou vůni. Analyzoval jsem ji, ale nemohu ji zařadit. Z chemického hlediska se velmi podobá jednomu z našich nejsilnějších

medikamentů, přesněji řečeno neuroparalitickému jedu.“

Jeromy Argent zhrozně vyjekl.

„Je to jako vždycky otázka dávkování. Menší množství uvolňuje křeče a zklidňuje, dají se tak léčit některé formy několikanásobného rozštěpení osobnosti. Větší dávky však způsobují šílenství a vedou neodvratně k hrůzné smrti.“

„Jak se projevují změny?“ zeptal se ho Myles Kantor.

„O tom mohu jen spekulovat. Vůně patmě vyvolá v Herreaších duševní pomatenost a ataky schizofrenie. To v případě, že rostlinná obdoba jedu je méně účinná než originál.“

„A co když je silnější?“

Aras zaváhal jen na okamžik a bezbarvě hlesl: „Způsobí smrt. Napadený tvor zešílí, dojde k naprostému vysílení a zhroutí se veškeré životní funkce. Takový konec bych nepřál ani svému nejhoršímu nepříteli.“

Atlan dlouho mlčel, a pak prohlásil: „Pokud je to tak - nemůžeme jen tak čekat, až to svinstvo začne působit - nebylo by od věci vrátit Ůpkekovi tuhle záludnost i s úroky. Za sebe ti mohu slíbit beztrestnost, když vystoupíš jako korunní svědek - ne ale stoprocentní, protože nepatřím k pozemšťanské justici.“

Aras zavrtěl hlavou a odpověděl: „Pochop mé postavení... chci se dostat zpátky na Aralon, k přátelům, dřív než bude pozdě. Víš o čem mluvím?“

„Ano, naprosto tě chápu,“ řekl Atlan trpce.

10.

„To je všechno? Jinak nic?“

Kim Čun Kee pokrčil rameny a řekl odevzdaně: „Taková jsou prostě média. Buď válka, nebo bezvýznamnosti. Dnešní hlavní zpráva je o tom, že Herreachové vypověděli z Trokanu delegaci Fóra Raglund.“

„Jejich starosti bych chtěla mít. A co Tolkandové? Nic nového?“

„Další flotila se vydala na cestu. Cíl zatím neznámý. Liga drží v pohotovosti tisíc lodí, které vystartují, jakmile bude známo, kam mají Tolkandové namířeno. Na několika kanálech stále opakují záznamy z bojů o Matjuulu a především z vítězné bitvy o Vegu. Diváci se toho zřejmě nemohou nabažít.“

Daniela zakroutila hlavou a změnila téma. „Jak to vypadá s vrtem?“

„Prorazíme nejpозději za hodinu,“ ohlásil Kim spokojeně vzápětí se ale zachmuřil, když si vzpomněl, jaký pohled se jim naskytl v patře číslo šestnáct.

Nyní si dovedl velmi plasticky představit, jak to asi vypadá, když je zasažena kosmická loď a na palubě jsou mrtví a ranění. Podařilo se jim vyhrabat dvaapadesát živých horníků, z toho dvanáct těžce raněných.

Ti ze sedmnáctky se zachovali přesně tak, jak Daniela M'Punová a Thornid Klaef předpokládali. Byli těsně pod podlažím šestnáctky, když oni se provrtali na jejich patro.

Patro číslo šestnáct bylo daleko sáhle poškozeno a ti kteří přežili, se mačkali

v několika málo zbylých komorách a štolách jako sardinky.

A voda nezadržitelně vzlínala vzhůru. Už dorazila ke stropu sedmnáctky a slyšeli ji, jak šplouchá v hlavní šachtě. Všichni se báli, ale zatím ještě nepodléhali panice. Cítili, že se mohou zachránit jedině, když zachovají železnou kázeň a nebudou si překážet.

Daniela se prodrala mezi špinavými, potem smrdícími horníky. Osvětlení na šestnáctce už neexistovalo, a proto museli používat ruční svítilny a kahany.

Předačka osmnáctky se cítila jako někde uprostřed nálože; která může každou chvíli explodovat. A voda vytrvale stoupala.

Konečně Daniela dorazila na místo. Ultrazvuková vrtačka pracovala stejně jako předtím spolehlivě a bez poruch. Daniela se ovšem v duchu ptala, jak dlouho ještě. „Jak to vypadá?“ ptala se zcela vyčerpaného Thornida Klaefa.

Ten beze slova ukázal na kolmou stěnu otvoru. Vlhce se leskla.

„Nad námi ve skále je další vodní žíla,“ zachrčel po chvíli. „Jak je mocná, nevíme. Vidiš, že už to trošku prosakuje. Možná u toho zůstane, možná ne.“

Daniela se zajíkla. Ne, to se nesmí stát! Kdyby se teď .na ně shora vyvalila další spousta vody ...před očima najednou měla hrůzostrašné výjevy.

„Musíme si držet vzájemně palce,“ hlesla a snažila se, aby se jí nechvěl hlas. „Potřebujeme moc štěstí!“

„Nebo bychom museli začít vrtat jinde,“ navrhl Thornid Klaef. Obličej měl začerněný od uhelného prachu a z

něj svítilo oční bělmo. „Ale na to už nemáme čas, voda stoupá příliš rychle.“

„Udělejte místo! Pusťte měl,“ křičel rozčileně Kim Čun Kee.

Než stačil dorazit k Daniele, davem se nesl vzrušený šepot: „Tolkandové se blíží. Zanedlouho zaútočí!“

„Klid!“ zvolala Daniela. „Kime, je to pravda?“

„Ano,“ odpověděl tiše umouněný Korejec. „Těsně předtím, než vypadlo trivideo, zaslechli jsme poplašnou výzvu. Cistolo Khan vyslal flotilu, ale...“

Daniela mávla rukou a hořce řekla: „Já vím, nejsme Vega. Kolik máme ještě času?“

„Tak nanejvýš dvě hodiny.“

„To by mohlo stačit pokud je antigravitační šachta nad šestnáctkou neporušená,“ odhadoval Klaef. „Ale bude to jen o vlasek!“

A k čemu to bude? ptala se Daniela v duchu. *Aby nás dostali na povrchu? Na druhé straně to ale bude důstojnější smrt, než když nás to vyplaví jako krysy tady dole.*

„Na povrchu budou všichni pobíhat jako blázni,“ řekl tiše Kim Čun Kee. „Nemůžeme počítat s tím, že se dostaneme do lodi, na to už bude pozdě.“

„Ty dokážeš utěšit!“ vyprskla rozruženě Daniela a sevřela ruce v pěst. „Mám sto chutí...!“

„No konečně!“ uchechl se šibalsky Kim.

„Je tu ještě poslední šance.“

„Tak mluv!“

„Co použít velký transmitter dopravující vytěžené uhlí?“ prohlásil s

ledovým klidem Korejec. „Uznávám, je to trochu nepohodlné, protože nemá patřičné tlumiče, ale musíme to risknout. Za deset minut bychom byli pryč z Kataory, a všichni!“

Daniela M'Punová vzala mužíka za obě uši, vytáhla ho k sobě nahoru a políbila ho.

„O všem ostatním si promluvíme potom,“ zašeptala, a nevěděla, má-li se smát, nebo brečet.

„To je ten nejvhodnější okamžik a místo pro vyznání lásky,“ uchechtl se Thornid Klaef.

„Ticho!“ vykřikl někdo vzadu. „Držte zobáky! Slyšíte to?“

I Všichni ztichli a zatajili dech. Slyšeli strašidelné šplouchání vody. Ale potom... Potom se ozvalo duté, velmi hluboké bručení. Přicházelo shora, ze vzdálenosti několika tuctů metrů.

Daniela se roztřásla rty a svěsila ochable paže. „Jdou pro nás,“ vydechla. „Já věděla, že nás v tom nenechají...“

„Právě včas!“ vyhrkl Thornid Klaef.

„Tak honem, musíme uvolnit prostor kolem otvoru, jinak nám spadne hora na hlavu! Zároveň ale křičte ze všech sil, aby věděli, že jsme tady a že jsme je slyšeli...!“

Řev byl snad ještě radostnější než po vyhrané bitvě o Vagu.

• • •

„To snad není pravda,“ vyjekl Thornid Klaef nechápavě a málem se rozvzlykal. „Víš to určitě?“

Kim Čun Kee mlčky přikývl.

Podařilo se jim prorazit. Ti ze zaměstnanců dolů, kteří zbyli, prchali pryč, v čele s Chylusem Haematem, kterého by však ani ve snu nenapadlo vzít některého ze spolupracovníků na palubu své soukromé vesmírné lodi.

Předtím to šlo ráz naráz. Antigravitační šachta uprostřed dolu fungovala bezvadně od patra číslo patnáct a dopravila na povrch tisíce horníků. Daniela s Klaefem a Kimem šli s první skupinou, aby se mohli postarat o útěk pomocí transponderu.

A teď tohle...

„Je to vlastně jasné,“ zachrptěl Kim Čun Kee. „Na Mléčné dráze vypukla panika. V akci jsou nejen kosmické lodi, ale také transpondery. Vybral jsem sto dvě cílové stanice, ale všechny jsou plně vytíženy a nemohou nás přijmout. Samozřejmě že to budu zkoušet dál. Třeba budeme mít štěstí a narazíme na nějaký odlehlý, naprosto bezvýznamný svět...“

„Přesně taková je Kataora, ksakru!“ zavrčel Klaef.

Zatímco mluvili, hrnuli se k nim další vysílání umouněnci, které chrtilo ústí antigravitační šachty.

„Začala bitva o Kataoru!“ vykřikl kdosi vzadu. „Cistolo Khan poslal tisíc jednotek a ty se pustily do Tolkandů.“

„Doufejme, že je zničí,“ zamumlala Daniela.

„Jen si nedělej iluze,“ varoval ji Klaef. „Nejsme Vega.“

„Mám kontakt!“ zavřeštěl znenadání Kim Čun Kee.

„S kým?“

Kim zavrtěl zoufale hlavou a vyhrkl: „To netuším! Spojení je navázáno, na druhé straně jsou připraveni na příjem, ale tahle stanice není v oficiálních transponderových seznamech. Možná je to tajná soukromá stanice.“

„To je fuk, hlavně že zmizíme odsud!“ zachrčela Daniela.

„A ještě něco. Je to zatraceně daleko a my nemáme tlumiče. Až se tam dostaneme, budeme mít dojem, že se nám rozskočí hlava. Bude to zatraceně nepříjemné.“

„Tři neezské lodě prorazily blokádu a řítí se na Kataoru!“ zařval kdosi opodál.

Nyní se rozhodli i ti, kteří dosud váhali. První Galaktici se vrhli vpřed a vběhli do třípytivého pole transponderu. Bleskurychle zmizeli a za nimi vmžiku další.

Daniela, Kim a Klaef se drželi stranou, aby je ostatní neušlapali. Galaktici se mlčky hnali k zařízení, které je bleskově dematerializovalo a odeslalo o tisíce světelných let dál, kde je zase vrátilo do původní podoby.

„Je také možné, že jde o tajnou stanici nějaké mocnosti,“ řekl Thornid Klaef a vzápětí rozčileně zaklel, když mu někdo šlápl na nohu.

Kim Čun Kee měl pevně stisknuté rty.

„Na co myslíš?“ zeptala se ho Daniela a vzala ho za ruku.

„Třeba Tolkandové také vyvinuli transponderovou technologii,“ řekl Korejec tiše. „Pak se můžeme klidně dostat z jedné jámy Ivové do druhé.“

„Nesýčkuj!“ obořil se na něj Klaef.

Minuty ukapávaly jako sirup, každá vteřina se zdála nekonečná. Daniela se snažila nemyslet na rizika, na to, co bude na druhé straně transponderové trasy, na to, co se stane na kataorském povrchu, na skenovací zařízení, které je mohlo zachytit každou chvíli.

„To jsou poslední,“ řekl Thornid Klaef a ukázal na dva tucty postav chvátajících k transponderu. Horníci s sebou táhli i raněné druhy.

„Tak, a teď isme na řadě my,“ řekl Kim. Thorbin Klaef si táhle vydechl a zamířil k transponderu. Vmžiku zmizel v jeho poli. „Tak co, jdeme?“ vyhrkl tiše Korejec.

„Kam?“ zeptala se ho Daniela:

„To je jedno,“ odpověděl nezvykle něžně a usmál se. „Hlavně když zůstaneme spolu.“

Daniela mu na to nic neřekla, jen se také usmála. Uculovala se ještě ve chvíli, kdy je oba pohltilo transponderové pole a poslala je do neznáma...